

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 203

Professor Shydrift

15 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL · HEERENGRACHT 313 · AMSTERDAM

PROFESSOR SHYDRIFT.

HOOFDSTUK I.

Raffles en Dorrit Evans.

De heer Baxter, hoofd-inspecteur van Scotland Yard, zat achter zijn groote schrijftafel in zijn bureau.

In een hoek van het vertrek zat zijn secretaris Marholm, een man van omstreeks zestig-jarigen leeftijd met een vossengezicht en kleine, schrandere oogen.

Nog nimmer had Marholm zijn patroon in zulk een opgewekte stemming gezien.

Onophoudelijk stond de groote man uit zijn gemakkelijken stoel op, en begon het vertrek vlug op en neer te loopen, met de handen op den rug gevouwen, terwijl hij een vroolijk variété-deuntje neuriede.

Marholm waande een oogenblik of zijn meester of dronken, of gek was — in zulk een toestand had hij hem nog nimmer gezien.

Baxter, de hoogste ambtenaar bij het beroemde Engelsche politiecorps, die als een schooljongen rondhuppelde en schuine liedjes zong, het was om zijn oogen niet te gelooven.

Nu en dan onderbrak Baxter zijn gezang, om het af te wisselen met een opgewekt gefluit.

Dan liep hij weer snel naar zijn lessenaar toe en begon luid met zijn dikke vingers op het tafelblad te roffelen.

Marholm schudde het hoofd en wierp van tijd tot tijd een onderzoekenden blik op zijn meester.

Diens dik, opgezet gelaat was vuurrood en glom als een tomaat.

Hij pufte dikke rookwolken uit de sigaar die hij tusschen de lippen geklemd hield en bleef enkele malen stokstijf en wijdbeens midden in het vertrek staan, met het hoofd in den nek gebogen en de oogen naar de zoldering gewend, als wilde hij den hemel tot getuige roepen dat hij nimmer zoo in zijn schik was geweest.

Tevergeefs trachtte Marholm naar de reden van deze uitbundige vroolijkheid te vorschen.

Het eenige wat hij wist, was dat zijn meester ongeveer een uur geleden, nadat hij nauwelijks zijn werk was begonnen, aan de telefoon was geroepen, dadelijk daarna een kreet had aangeheven als een Indiaan op het oorlogspad, en toen daarop een rondedans was gaan uitvoeren, waaraan Marholm, zelfs nadat er zestig minuten sinds dien waren verlopen, niet dan huiverend kon terug denken.

Daarop had de groote man zich op zijn stoel laten neerploffen als overweldigd door een al te groot geluk.

Na een korte poos had Marholm het gewaagd zijn meester te ondervragen naar de reden van zijn blijdschap, maar Baxter had slechts geheimzinnig gelachen en gezegd, dat het een verrassing voor zijn secretaris moest blijven.

Hij zou spoedig genoeg bemerken wat er gaande was — aanstonds zou er een lang verwachte gast worden

binnengeleid, naar wien de geheele politie reeds geruimen tijd vol verlangen had uitgezien.

Marholm had zich met dit antwoord tevreden gesteld, omdat hij wel inzag, dat de hoofd-inspecteur toch niet meer zou loslaten.

Juist toen Baxter zich weder in beweging stelde om een nieuwen rondedans door het vertrek te beginnen werd de deur geopend en trad er een jong meisje sierlijk maar eenvoudig gekleed, het vertrek binnen.

Het was Dorrit Evans, de onlangs aangestelde detective, een der beste leerlingen van Sullivan, de bekwaamste dievenvangster, die Scotland Yard tot dusverre had gekend.

De oogen van het jonge meisje schitterden opgewonden, toen zij op Baxter toetrad en hem de hand drukte.

Deze had zich omgewend, zijn sigaar weggelegd en bood het binnentredende meisje met veel omslag een stoel aan.

— Ik ben blij dat gij daar zijt, Miss, zeide hij op jovialen toon. Ik wil u wel bekennen, dat ik met het grootste ongeduld op uw komst gewacht heb.

— Dat doet mij genoeg, mijnheer Baxter, zeide de jonge detective.

— En weet gij nu wel zeker, dat hij stevig achter slot en grendel zit?

— O ja, heel zeker! lachte het jonge meisje. Hij is mij ontkomen toen ik één agent in zijn cel op post zette, maar het zal hem zeker niet gelukt zijn, nu ik dien wachtpost verdubbeld heb.

— Gij hebt gelijk, Miss — dat zou zelfs van een John Raffles wel wat al te veel gevergd zijn, hernam de hoofd-inspecteur grijnslachend.

Daarop nam hij op zijn beurt plaats en vroeg:

— En zoudt gij mij eens willen zeggen, hoe eigenlijk alles in zijn werk is gegaan? Ik moet u bekennen dat de gebeurtenissen mij wel wat overrompeld hebben!

— Dat is niet te verwonderen, mijnheer Baxter, hernam de jonge detective glimlachend. Alles heeft zich hedennacht afgespeeld tusschen twee en zeven uur. Op het eerstgenoemde tijdstip waart gij natuurlijk reeds ter ruste en van een man van uw werkkraft kan men natuurlijk niet eischen, dat hij reeds om zeven uur weder op de been is.

Baxter was er verre van, den lichten spot te hooren, die in deze woorden doorstraalde.

Hij klapte zich met de platte hand op het bolle voorhoofd en riep trotsch uit:

— Als men veel na te denken heeft, dan is negen

uren slaap zeker niet te veel. En laat nu eens hooren, hoe de zaak zich heeft toegedragen — ik ben zeer nieuwsgierig te weten te komen, hoe gij John Raffles, dien gevaarlijken bandiet, in een enkelen nacht twee maal hebt kunnen arresteren.

— Luister dan, mijnheer Baxter. Gij weet natuurlijk van mijn plannen om mij van den persoon van Raffles meester te maken, door hem een valstrik te spannen.

— Ja, ja, Miss, daar heb ik van gehoord.

— De bankier Alldridge had een aantal gouden staven in huis, en ik bewoog hem dit feit door middel van de dagbladen wereldkundig te maken — omdat ik meende dat Raffles op het goud zou afkomen, als een muis op het spek.

— En is die berekening dan niet uitgekomen?

— O zeker, maar op een andere wijze, dan waarop ik gerekend had, antwoordde de jonge detective met een spijtigen klank in haar stem. Hoe hij het gedaan heeft weet ik niet, maar hij stuurde vijf schurken, wier identiteit ik nog moet vaststellen en die nu achter de tralies zitten, naar het huis van den bankier. Hij zelf echter haalde het goud letterlijk voor mijn neus weg, verkleed als bankier Alldridge.

— Dat was buitengewoon brutaal! riep Baxter verontwaardigd uit.

— Vindt gij niet, mijnheer Baxter? vroeg Dorrit Evans ironisch. Eigenlijk had hij ook verlof moeten vragen. Maar daarmee is het nog niet gedaan.

— Gij hebt hem ingehaald en gearresteerd? vroeg Baxter haastig.

— Dat heb ik — maar slechts door een gelukkig toeval! Een mijner agenten had namelijk met een revolver het benzinereservoir van de auto doorschoten, waarmede Raffles vluchtte.

— En het goud?

— Dat hadden zijn medeplichtigen reeds in veiligheid weten te brengen.

— Die schurken, riep Baxter woedend uit. Wij zullen hen wel mores leeren.

— Dat zullen wij, mijnheer Baxter — zoodra wij hen in handen hebben, vervolgde de jonge detective kalm.

— Raffles werd dus gearresteerd en naar het huis van bewaring gevoerd. Maar hoe hij weder is kunnen ontsnappen — dat begrijp ik niet, riep Baxter.

— Wij begrijpen er zelve ook nog niet veel van, mijnheer Baxter, ging Dorrit Evans voort. Die man moet over een raadselachtige kracht en vastberadenheid beschikken. Wij hadden een agent bij hem in de cel opge-

sloten, omdat hij tot drie malen toe verzekerd had, binnen een paar uren te zullen ontsnappen. Wij hielden dat voor blufferij, maar het bleek ons spoedig genoeg dat hij waarheid had gesproken. Binnen veel korteren tijd, dan hij voor zijn ontvluchting had genoemd, bevond hij zich weder op vrije voeten. Hij sloeg den agent neer, stak zich in diens uniform, wist uit het raam te klauteren met behulp van een touw, waarvan ik mij nog steeds niet begriip, hoe het in zijn bezit is gekomen, klom, nota bene met de hulp van een onzer eigen agenten over den muur — en bevond zich in vrijheid.

— Maar dat is in de hoogste mate brutaal, schreeuwde Baxter.

— Gij hebt deze opmerking, waarvan ik de juistheid overigens niet betwist, reeds vroeger gemaakt, mijnheer Baxter, merkte Dorrit Evans met kwalijk verborgen ongeduld op. Ik geef toe, dat het brutaal was, maar het is mij een troost, dat hij maar zeer kort van zijn vrijheid heeft kunnen profiteren.

Baxter slaakte zulk een diepen zucht van verlichting, dat het was, alsof hij zelf een der hoofdrollen had vervuld in het drama hetwelk de jonge detective hem nu verhaalde.

— Vertel het mij eens, riep hij uit, terwijl hij een reusachtigen zakdoek uit zijn zak te voorschijn haalde en daarmede zijn voorhoofd afwischte.

— O, het is gauw genoeg verteld. Raffles is een zeer bekwaam en scherpzinnig man, maar hij heeft ook zijn kleine vergeetachtigheden en afdwalingen van zijn geest, die zelfs bij den scherpzinnigsten mensch wel eens voorkomen.

— Hij liep zeker tegen een lantaarnpaal aan? vroeg Baxter gretig, in de stellige verwachting, dat Lij den spijker op den kop had geslagen.

Dorrit Evans haalde minachtend de schouders op.

— Zoo iets doet John Raffles niet, mijnheer Baxter. Neen, het was heel iets anders, en ik wil bekennen, dat het toeval ons weder te hulp is gekomen.

— Laat eens spoedig hooren.

— Nu dan, Raffles moet zeer dicht bij het huis van bewaring een kleine woning bezitten, die hij waarschijnlijk slechts gebruikt in tijd van nood en om zich spoedig te kunnen verkleeden. Er was hem zeker veel aan gelegen aanstonds de uniform van politie-agent weder af te leggen, tenminste hij snelde het huis binnen, bereikte zijn kamer, die op de bovenste verdieping is gelegen, ontstak het licht en begon zich van zijn uniform te ontdoen.

— En toen heeft hij in zijn haast brandgesticht, riep Baxter zegevierend uit in de vaste overtuiging dat hij het nu geraden had.

Dorrit Evans keek den hoofd-inspecteur spottend aan.

Toen viel haar blik op Marholm, die zijn meester begluurde met den blik van iemand die een wonderlijk uitheemsch beest bestudeert.

Het jonge meisje moest zich even inspannen om haar lachen te verbijten, toen zij dien blik van den schranderen secretaris opving en hernam toen kortaf:

— Ook dat is het niet, mijnheer Baxter. Er brandde electrisch licht in die woning en ik verzeker u dat een man als John Raffles ook wel een kaars, of een petroleumlamp kan opsteken, zonder brand te veroorzaken, al bevindt hij zich in nog zulk een opgewonden toestand.

— Maar wat is er dan toch eigenlijk gebeurd? riep Baxter ongeduldig uit. Gij ziet dat ik op heete kolen zit.

— Misschien zoudt gij alles reeds weten, mijnheer Baxter, wanneer gij er toe wildet besluiten, mij kalm te laten uitspreken, hernam de jonge detective.

— Het is goed, bromde Baxter. Ik luister.

— De woning in quaestie bevindt zich in een volksbuurt. Het raam van de kamer van Raffles ziet uit op een binnenplaats en daar vlak tegenover bevindt zich de woning van een onzer agenten. Nu wilde het noodlot, of liever het geluk, dat Austin, zoo heet de man, gisterennacht aan een hevige kiespijn leed en daarom niet kon slapen. Voortdurend stond hij op en ijsbeerde kreunend door zijn slaapvertrek heen en weer. Terwijl hij zoo naar buiten keek werd zijn aandacht getrokken, doordat aan de overzijde plotseling een raam helder verlicht werd. En nu kom ik aan de onvoorzichtigheid van den Grooten Onbekende. Hij had namelijk de overgordijnen niet dicht gedaan en bevond zich juist tusschen het licht en het neergelaten rolgordijn, zoodat zijn schaduw zich daarop helder afteekende en al zijn bewegingen zichtbaar waren.

— Goede hemel, hoe dom, riep Baxter schaterlachend uit, terwijl hij zijn dikke handen op zijn dijen liet kletsen.

— Ja, heel dom, mijnheer Baxter, vervolgde het jonge meisje schouderophalend. Nu wist Austin, die daar al lange jaren woont, natuurlijk heel goed, dat er in die woning geen agent van politie woonde. Het was bijna vier uur in den nacht — en de agent scheen zich met

buitengewone haast te ontkleeden. Gij begrijpt dat dit voor hem reden te over was, om verbaasd te zijn. Nu, hij was dan ook verbaasd. De kiespijn was als bij tooverslag verdwenen, zoo zeer greep dit schouwspel hem aan. Want gij moet weten, dat Austin juist een van de agenten was die van mijn plannen wist om Raffles tot iederen prijs onschadelijk te maken. Hij kleepte zich zelf dus zoo snel hij kon aan, wapende zich, waar schuwde zijn vrouw, snelde het huis uit, en vloog de straat op. Al weder was het toeval hem gunstig, want juist op den hoek van de dwarsstraat reed hem een politie-auto, waarin tien agenten, tegemoet, die juist op jacht waren naar het kostbare wild. De auto hield op zijn wenken aanstonds stil, de tien mannen stapten uit en snelden naar het hun aangewezen huis. Voor de deur voegden zich nog twee patrouilleerende agenten bij hen, zoodat zij nu met zijn dertien waren.

— Een ongelukkig getal, Miss Evans, riep Baxter uit. Een bijster ongelukkig getal.

— Maar ditmaal was het toch een zeer gelukkig getal, mijnheer Baxter, antwoordde het jonge meisje lachend, want wij behoefden de deur niet eens te openen. Zij werd juist opgedaan, toen onze mannen kwamen aansluipen. En wie kwam er uit, denkt gij?

— John Raffles in eigen persoon, riep Baxter, den koning te rijk dat hij nu ten slotte de waarheid wel zou hebben gezegd.

— Zoo als gij zegt, vervolgde de jonge detective. Ik behoef u niet te zeggen, dat hij zelfs geen poging deed om te ontvluchten. Wij behoefden hem slechts te plukken, zooals men een rijpen appel plukt.

— Maar weet gij wel zeker, dat hij het zelf was? vroeg Baxter, die nog altijd aan zooveel geluk niet durfde hopen.

— O ja, heel zeker. Hij had natuurlijk nog niet den tijd gehad om zijn gelaat te veranderen en dat gelaat was hetzelfde van den man, die een uur geleden uit de cel ontsnapt was. Wij brachten hem aanstonds weder in verzekerde bewaring en hadden daarbij eenige moeite met de beide patrouilleerende agenten, die een bijzonderen haat jegens John Raffles schenen te koesteren en hem alles behalve vriendelijk bejegenden. Ik heb deze twee mannen, sterke kerels op het oog, ieder met een

revolver bewapend in zijn cel geplaatst en ik verzeker u, dat zij hem niet zullen hebben laten ontsnappen. Gij kunt u er zelf trouwens van overtuigen, want ik heb bevel gegeven, dat men Raffles om negen uur hier moest brengen.

— Dus ik moet hem ondervragen, vroeg Baxter eenigszins aarzelend.

— Wie anders? vroeg Dorrit verbaasd. Maar gij begrijpt wel, dat ik zeer gaarne bij dat verhoor aanwezig zal zijn, evenals mijnheer Sullivan.

— Maar ik verlang niets liever, hernam Baxter, die blijde was dat hij de verantwoordelijkheid voor het onderhoud met den Grooten Onbekende met zijn ondergeschikten zou moeten deelen.

Op dat oogenblik werd de deur geopend en Sullivan, de detective, trad het vertrek binnen.

Hij ging aanstonds op Dorrit Evans toe, drukte haar de hand en zeide opgewonden:

— Ik ben reeds op de hoogte gebracht, Miss Dorrit. Ik wensch u van harte geluk. Gij hebt u zeer verdienstelijk gemaakt jegens de bevolking van de hoofdstad.

Het jonge meisje bloosde van genoegen bij het hooren van deze lofspraak.

Maar nu riep Baxter, die ongeduldig werd:

— Ik zou nu wel gaarne willen, dat Raffles hier werd gebracht.

Sullivan stapte naar de telefoon op de tafel van den hoofd-inspecteur en gaf eenige bevelen.

Er verliep bijna een kwartier.

Toen werd er op de deur geklopt en op het „binnen” van Baxter, traden vier agenten binnen, die een zwaar geboeid man in hun midden hadden, terwijl twee hunner hem stevig ieder aan een arm vasthielden.

Baxter had zich veiligheidshalve achter zijn tafel teruggetrokken, daar hij nog alles behalve gerust was.

Sullivan en Dorrit Evans, die naar het raam waren getreden en zachtjes met elkander praatten, wendden zich tegelijkertijd om toen de deur geopend werd.

Maar nauwelijks had de jonge detective den gevangene gezien, of zij werd zoo bleek als een lijk, liet zich op een stoel neervallen en riep op heeschen toon:

— Die man is John Raffles niet!

HOOFDSTUK II.

De valsche Raffles.

Het is onmogelijk den indruk te schilderen, dien deze woorden teweeg brachten.

Baxter slaakte een kreunenden zucht, dien men op straat had kunnen hooren en liet zich als een zak zand in zijn stoel neervallen.

Sullivan tastte naar het voorhoofd, als vreesde hij het verstand te verliezen.

Wat Dorrit Evans betreft — zij keek als wezenloos voor zich uit en wendde toen langzaam den blik naar den gevangene, die zoeven was binnengebracht, en die zich slechts met moeite overeind scheen te kunnen houden.

De reden daarvan was niet moeilijk te raden, want blijkbaar had de man te diep in het glaasje gekeken.

Hij keek verbaasd en verontwaardigd om zich heen en vestigde daarop zijn lodderigen blik op Baxter, als stelde hij dien heer persoonlijk aansprakelijk voor den vernederenden toestand, waarin hij zich bevond.

Hij was een klein, dik mannetje in keurig avondtoilet gestoken, dat echter eenigszins te lijden scheen te hebben gehad, tengevolge van de wijze waarop hun eigenaar zich ter rust had begeven — blijkbaar had hij zich met kleeren en alles aan op de harde houten brits uitgestrekt.

In een zijner geboeide handen hield hij krampachtig een hoed geklemd, die blijkbaar oorspronkelijk een zoogenaamde kachelpijp was geweest, maar thans bedenkelijk van dien vorm afweek en vol deuken zat.

Hij behoorde blijkbaar tot den gegoeden stand, te oordeelen naar den dikken gouden horlogeketting, die uit zijn vestzakje afhing en het in goud gevatte monocle.

Het heerschap was zeer klein en zeer dik en had bijna geen haar meer.

Het weinigje dat hem nog restte, was blijkbaar in de haast zoo goed mogelijk over zijn kalen schedel verdeeld.

Hij keek nu naar een der beide reusachtige agenten aan zijn zijde op en riep verontwaardigd:

— Wilt gij mij nu eens zeer snel loslaten? By Jove!

Ik zal u laten zien, dat er met William Bainbridge niet te spotten valt! Denkt gij dat ik mij nog langer voor den gek laat houden.

Toen trachtte hij zich los te rukken, maar de agent hield hem stevig vast.

Woedend schreeuwde het kleine mannetje, dat langzamerhand nuchter scheen te worden, terwijl hij zich tot Baxter wendde:

— Ik weet niet wie gij zijt, mijnheer, maar naar uw opgeblazen uiterlijk te oordeelen, hebt gij hier iets te zeggen. Welnu, ik verklaar u dat William Bainbridge, commissionair in graan, zich niet laat behandelen als een schooljongen, die grap heeft nu lang genoeg geduurd. Neem mij onmiddellijk die boeien af en stel mij in vrijheid, of ik sta niet voor de gevolgen in.

Maar nu verhief Baxter zich statig van zijn stoel en verzamelde al zijn moed.

— Ik raad u aan dien aanmatigenden toon te laten varen, riep hij dreigend uit. Gij behoeft voor mij geen comédie te spelen, want ik doorzie u, John Raffles!

De kleine dikke man deed een stap achteruit, alsof hij vreesde met een krankzinnige te doen te hebben en herhaalde toen suffig:

— John Raffles? Spreekt gij tegen mij, mijnheer?

— Ja mijnheer, tegen u! bulderde Baxter. Wij weten wel dat gij u uitstekend vermommen kunt, maar hier schiet uw kunst toch te kort! Ik heb u aanstonds herkend.

Nu stond Dorrit Evans op en kwam eenige schreden naar voren.

Blijkbaar had zij zich reeds weder hersteld.

Zij hief de hand op en zeide luid:

— Gij behoeft niet verder te gaan, mijnheer Baxter. Wat ik zooven zeide, berust helaas op waarheid. Die heer is John Raffles niet. Ik moet u bekennen, dat het mij eenigszins verbaast dat gij dit zelf niet ziet. De Groote Onbekende is minstens anderhalve voet langer dan deze dwerg.

Nu is het waar dat Dorrit Evans zich tot deze onbe-

raden uitdrukking liet verleiden door den staat van woede en drift, waarin zij zich bevond, maar de gevangene vatte het niet aldus op.

Hij schreeuwde woedend:

— Hoor eens hier, juffertje, ik geloof dat het nu genoeg is. Gij hebt mij om een of andere bespottelijke reden laten arresteeren, en dat kan ik desnoods nog aan een vergissing toeschrijven, maar ik waarschuw u, dat ik niet van zins ben mij door u te laten beledigen.

Dorrit beet zich op de lippen.

Zij begreep dat zij te ver gegaan was en dat het in haar belang was, den kleinen man te vriend te houden, daar hij haar stellig eenige inlichtingen zou kunnen verschaffen, die voor haar van waarde zouden kunnen zijn, voor het opsporen van den Grooten Onbekende.

Zij lachte daarom haar liefste lachje, trad naar den gevangene toe en zeide vleiend:

— Het was niet kwaad bedoeld, mijnheer Bainbridge. Ik zeide het slechts bij wijze van vergelijking. Mannen, neem den heer Bainbridge onmiddellijk de boeien af. Hij is zoo onschuldig als een pasgeboren kind.

Dadelijk gehoorzaamden de agenten aan het gegeven bevel.

Bainbridge wreef zijn gekneusde polsen, maar hij scheen toch wel gevoelig te zijn voor de vriendelijkheid van de bevallige detective.

Toch klonk zijn stem nog norsch, toen hij opmerkte:

— Alles goed en wel, jonge dame, maar nu zou ik toch eigenlijk wel eens willen weten, waarom men mij als een misdadiger in de gevangenis heeft geworpen.

— Mijn waarde heer, hernam Dorrit Evans, terwijl zij haar zachte hand op den schouder van den kleinen, dikken man legde, het spijt mij dat ik u die vraag niet kan beantwoorden, want ik weet het zelf niet.

Bainbridge wilde opnieuw driftig uitvallen, maar een sussend gebaar van Dorrit Evans weerhield hem.

— Gij zijt naar alle waarschijnlijkheid gearresteerd, zoo vervolgde de jonge detective, door John Raffles in eigen persoon, nadat hij op een voor mij volstrekt raadselachtige wijze ontsnapt is.

Plotseling scheen haar iets in te vallen.

Zij wendde zich tot de agenten en vroeg verbaasd:

— Hoe komt het, dat u beide makkers, die Raffles bewaakt zouden hebben, niet bij u zijn? Hij heeft hen zeker beiden weten te overweldigen?

— Neen, Miss, antwoordde een der agenten verlegen, zoo is het heelemaal niet gegaan.

— Vertel mij dan wat er gebeurd is, riep Dorrit onge-

duldig uit, ofschoon zij reeds op het ergste voorbereid was.

— Wel, Miss, onze twee collega's kwamen met dezen heer hier in een van de kleine politie-auto's van het huis van bewaring hier voor de poort rijden. Zij stapten uit, liepen regelrecht door naar het wachtlokaal voor de agenten en zeiden tegen den dienstdoenden brigadier: Miss Evans heeft gezegd, dat deze gevangene onmiddellijk voor den heer Baxter moet worden geleid. Hij is een hoogst gevaarlijk misdadiger.

De kleine dikke man wilde een woedenden uitroep slaken, maar opnieuw werd hij door een sussend gebaar van het jonge meisje tot andere gedachten gebracht.

— En wat deden zij toen? vroeg Dorrit.

— Wel, Miss, toen maakten zij eenvoudig rechtsomkeert.

Het jonge meisje stampte driftig met de kleine voeten op den vloer.

— Dus voor den tweeden keer bedrogen binnen zes uur tijds, mompelde zij. John Raffles, het kost mij moeite om het te bekennen — maar je bent mij te vlug af geweest dit maal. Wij zullen echter eens zien, wie het spel op den duur wint.

— Dus — dus was hij de agent, die mij vannacht heeft gearresteerd? stotterde Bainbridge, die nu volkomen nuchter was.

— Het kan niemand anders geweest zijn, mijnheer. Wij hadden hem opgesloten met twee agenten, maar deze bleken zijn medeplichtigen te zijn geweest. Ik had ook dadelijk argwaan moeten koesteren, toen zij mij zelf aanboden bij den gevangene de wacht te houden. De rest is al zeer gemakkelijk te raden: Raffles is op dezelfde wijze als eenige uren te voren ontsnapt, hij heeft zich aanstonds weder in een uniform van politieagent gestoken en zich geheel onkenbaar gemaakt, en daarop heeft hij zijn sluwe strek voltooid door den eersten den besten dronken voorbijganger te arresteeren en dien in zijn plaats in zijn cel op te sluiten.

— Maar wacht eens even, Miss, riep de dikke kleine man verontwaardigd uit. Gij spreekt daar van dronken voorbijgangers, maar ik was slechts een weinig boven mijn thee.

— Nu, laten wij zeggen, dat gij aangeschoten waart, mijn waarde heer, kwam nu Sullivan tusschenbeide. Maar een ding is mij nog niet duidelijk, vervolgde de detective, terwijl hij zich tot Dorrit Evans wendde: hoe is het mogelijk, dat Raffles dezen heer in zijn cel

heeft weten te loodsen, zonder dat de cipier het gemerkt heeft.

Dorrit Evans dacht even na en riep toen uit:

— Wel, hij zal hem eenvoudig voor een medeplichtige van John Raffles hebben uitgegeven.

— Dat is niet onmogelijk, hernam Sullivan. Hoe het ook zij, een ding staat vast — en dat is, dat zowel John Raffles als zijn beide medeplichtigen weder op vrije voeten zijn.

— En wat denkt gij nu met mij te doen, mijne heeren? riep Bainbridge nijdig uit.

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer, bulderde nu Baxter, die tot dusverre gezwegen had. Gij verwijdert u onmiddellijk en gij moogt van geluk spreken dat wij u niet in arrest houden wegens het veroorzaken van burengerucht, dronkenschap op den openbaren weg, verzet tegen de politie in de uitoefening van haar ambt, belediging van een ambtenaar in functie, en voorspiegeling van valsche daadzaken.

De kleine, dikke heer had verbluft toegeluisterd, toen hikkelde hij, bijna stikkend van drift:

— Wat meent gij, mijnheer? Wat bedoelt gij? Wat wilt gij zeggen met voorspiegeling van valsche daadzaken?

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer, schreeuwde Baxter, op zijn beurt rood van drift wordend. Wij hebben u voor John Raffles aangezien en gij blijkt geheel iemand anders te zijn. Als dat geen voorspiegeling van valsche daadzaken is, dan weet ik niet meer wat het wel is. En nu verzoek ik u heen te gaan, anders zou ik genoodzaakt zijn, krasse maatregelen tegen u te nemen.

Bainbridge wilde nog iets zeggen.

Hij had er echter de gelegenheid niet toe.

Want op een wenk van Baxter grepen de beide agenten hem als bij afspraak met de eene hand in zijn kraag en met de andere in het wijdeste gedeelte van zijn pantalon.

Aldus lichtten zij hem van den vloer en droegen hem vliegensvlug het vertrek uit.

Het laatste wat de aanwezigen van den ongelukkigen William Bainbridge gewaar werden, was een paar woest trappelende beenen, waarmede hij de agenten tegen de schenen trachtte te schoppen.

Toen de deur achter het slachtoffer van den Grooten Onbekende was dicht gevallen, heerschte er geruimen tijd een broeiend zwijgen in het bureau van den hoofdinspecteur.

Dorrit Evans was de eerste die weder sprak.

Haar stem beefde ecnigszins toen zij tot Sullivan zeide:

— Mijn waarde leermeester — het is nooit een oneer, een nederlaag te bekennen. Het is waar — Raffles heeft de partij ditmaal gewonnen, en ik mag wel zeggen, dat zijn overwinning verpletterend is. Maar — ik geef mij volstrekt niet gewonnen. Integendeel — deze gebeurtenis zal mij een prikkel zijn, mijn krachten tot het uiterste in te spannen, om dit echec weder goed te maken.

Sullivan keek de jonge detective bewonderend aan.

Hij gevoelde eerbied voor de hardnekkigheid waarmede zijn leerlinge haar eens opgevat plan ten uitvoer wilde leggen, ofschoon hij er in den grond van zijn hart van overtuigd was, dat al haar pogingen wel tevergeefs zouden zijn.

Zij kon tegen een man als John Raffles niet op.

Toch wachtte hij er zich wel voor, de geestdrift van het jonge meisje blusschen.

De teleurstellingen zouden haar toch stellig niet bespaard worden en zij zou spoedig genoeg zelve inzien, dat de taak, welke zij vrijwillig op zich had genomen, hare krachten verre te boven ging.

Hij stak haar de hand toe en zeide ernstig:

— Ik wil u niet weerhouden, Miss Dorrit. Gij zijt een dapper meisje, dien lof zal zelfs Raffles u niet kunnen onthouden, en als gij mijn hulp kunt gebruiken, dan weet gij, dat gij over mij kunt beschikken.

De beide detectiven verlieten nu het bureau en lieten daar Baxter aan de somberste gedachten over.

Zij begaven zich naar het particuliere vertrek van Sullivan, teneinde daar hun gesprek voort te zetten.

Dorrit was in diepe gedachten verzonken.

Maar plotseling hief zij met een vroolijk gelaat het hoofd op.

— Hoor eens, mijn waarde heer Sullivan, zoo begon zij. Het is onzinnig om hier te lang over na te denken, en tevens geloof ik, dat het even bespottelijk zou zijn, nu aanstonds te willen trachten Raffles terug te vinden. Meent gij dat ook niet?

— Gij hebt gelijk, Miss Dorrit. Dat zou nu stellig tot niets dienen. Het behoeft zeker geen nader betoog, dat Raffles zich in de eerste dagen buiten schot zal houden. Mij dunkt dat de beste weg is, dat gij weder een val opzet, als die van de gouden staven. Dat plan was werkelijk niet kwaad...

— Het is jammer, dat het mislukt is, viel Dorrit hem op drogen toon in de rede. En toch ben ik het met u

eens, dat dit inderdaad de aangewezen weg is. Maar — er is tijd noodig om iets nieuws te bedenken. Nu wil ik in dien tijd niet stilzitten, integendeel, ik wil trachten mijn fiasco zoo spoedig mogelijk uit te wisschen.

— Zoo mag ik het hooren, riep Sullivan uit, terwijl

hij het jonge meisje goedkeurend toeknikte. Gij zijt van het echte ras der detectieven. Gij kunt onmogelijk werkeloos blijven. En mag ik weten wat gij van plan zijt?

— Wel zeker. Daarvan maak ik volstrekt geen geheim.

HOOFDSTUK III.

Dorrit Evans contra professor Shydrift.

— Gij weet natuurlijk, zoo vervolgde de jonge detective, dat er bij de zaak van bankier Alldridge vijf misdadigers in mijn handen zijn gevallen.

— Dat weet ik.

— Ik moet alweder bekennen, dat niemand minder dan Raffles in persoon mij in staat heeft gesteld deze schurken te vatten. Maar hoe dan ook — zij zitten nu achter slot en grendel. Welnu, het kan niet twijfelachtig zijn, of deze mannen behooren tot een en dezelfde bende.

— Ja, daaromtrent kan geen onzekerheid bestaan.

— Nog in den loop van den nacht heeft de rechter-commissaris hun een eerste verhoor afgenomen. Er viel natuurlijk niet te ontkennen. Evenwel wilden de bandieten volstrekt niets loslaten. Het was alsof een onderlinge afspraak hen bond. Zij zijn daarna nauwkeurig onderzocht en daarbij heeft men op den voorarm van alle vijf der gevangenen dicht bij den elleboog een kleinen vogel in zwarte kleur getatoueerd gevonden.

— Het waren dus mannen van de bende der „Raven”? riep Sullivan verrast uit.

— Juist! Gij kent ze? vroeg Dorrit opgewonden.

— Welke detective zou die bende niet kennen, althans van naam? riep Sullivan uit.

— Zij behoort immers tot de gevaarlijkste bende welke de hoofdstad kent?

— Ongetwijfeld, Miss Dorrit. De leden van dit genootschap deinzen voor geen misdaad, hoe vreeselijk ook, terug.

— En gelooft gij niet, mijnheer Sullivan, zoo vervolgde Dorrit, terwijl zij den detective strak aankeek dat

deze mannen onmogelijk aan zulk een ijzeren discipline zouden gehoorzamen, en zoo moeilijk te vinden zouden zijn, als zij niet geleid werden door een zeer schranderen, geheimzinnigen chef?

Sullivan knikte bevestigend.

— Dat staat voor mij als een paal boven water. Maar gij gelooft toch niet dat — hij — het is?

— O neen, antwoordde Dorrit haastig. Neen, dat weet ik wel beter. Dat is volstrekt niets voor Raffles. Hij werkt alleen, nu en dan hoogstens en alleen als hij in gevaar verkeert, geholpen door twee trouwe metgezellen! En dan — Raffles is een inbreker — maar hij heeft zijn handen nog nimmer met bloed bezoedeld, en zelfs niet met een gemeenen diefstal. Neen, een ander moet aan het hoofd van dat geheime genootschap van misdadigers staan.

Even zweeg zij, om daarop langzaam te vervolgen:

— Hebt gij wel eens gehoord — van den koning der misdadigers, mijnheer Sullivan?

Sullivan verbleekte eenigszins en deed als onwillekeurig een stap achterwaarts.

— Natuurlijk heb ik dat, antwoordde hij zacht. Een detective die goed de ooren openzet, moet dien vreeselijken eere-titel in de Londensche dievenwijken herhaaldelijk hebben hooren noemen. Maar — niemand weet wie hij is.

— Welnu, mijnheer Sullivan, ging Dorrit door, en nu verkreeg haar gelaat een verhoogde kleur, gelooft gij niet, dat het een goede revanche van mijn nederlaag tegenover Raffles zou zijn, als ik trachtte dien man op te sporen en onschadelijk te maken?

Sullivan trad op Dorrit toe, nam haar beide handen in de zijne en sprak op ernstigen toon:

— Als gij dien man zoudt kunnen arresteeren, zoudt gij zeker nog veel meer verrichten, dan wanneer gij de hand zoudt kunnen leggen op Raffles. Maar — het eerste is misschien nog wel zoo moeilijk als het laatste. En niet alleen veel moeilijker, maar ook honderdmaal gevaarlijker. Ik ken misdadigers, die heel wat op hun geweten hebben, die voor geen enkel gevaar terug deinzen, en die toch verbleekten en sidderden, als zij over den koning der misdadigers, hun geheimzinnige chef spraken. Niemand hunner weet wie hij is. Hij heeft misschien duizenden mannen over de geheele wereld onder zijn bevelen en misschien is geen dozijn hunner ooit persoonlijk met hem in aanraking geweest — en zeker weten er geen twee, wie hij in werkelijkheid is. En van die twee... is John Raffles er waarschijnlijk een van.

Verrast hief Dorrit het hoofd op.

— Weet gij dat zeker?

— Neen, ik weet het volstrekt niet zeker, antwoordde Sullivan glimlachend. Dat zijn dingen die een goed detective meer gevoelt, dan met zekerheid kan bewijzen.

— Misschien zouden zij reeds eens tegenover elkaar hebben gestaan? vroeg Dorrit opgewonden.

— Daarop zou ik wel een eed durven doen. Maar hoe dit ook zij, ik vrees dat er jaren van een zeer nauwkeurig onderzoek voor noodig zouden zijn om tot de ontdekking te geraken, wie de geheimzinnige chef van zoovele misdadigersbenden inderdaad is. Men mompelt dat hij een man moet zijn zeer doorkneed in verscheidene takken van wetenschap en die in de hoogste kringen verkeert. En ik zie waarlijk geen middel waardoor gij het geheim van zijn identiteit zoudt kunnen doorgronden.

— Ja toch — misschien is er wel een middel, zeide Dorrit langzaam.

— Meent gij? vroeg Sullivan haastig. Laat eens hooren.

— Ik zeide zoeven, dat zich vijf leden van de bende der „Raven” achter slot en grendel bevinden. Welnu, ik maak mij sterk dat een hunner wel zal kunnen worden omgekocht en den Koning der Misdadigers zal verraden.

— Maar mijn waarde Miss Dorrit, daarvoor zouden zij hem toch zelf moeten kennen, riep Sullivan uit.

— O, ik weet wel, dat zij mij zijn naam niet kunnen noemen, hernam Dorrit, maar daarom is het mij ook niet te doen.

— Wat wilt gij dan?

— Ik wil slechts dat zij mij de plek aanduiden, waar de chef meermalen komt om zijn bevelen te geven.

— Laten wij eens veronderstellen, dat zij u dan werkelijk verraden, Miss — zoudt gij het dan durven bestaan, hem in zijn hol aan te vallen?

— Dat zou ik durven, mijnheer Sullivan, antwoordde Dorrit eenvoudig.

De detective keek zijn voormalige leerlinge onderzoekend aan.

Haar gelaat stond kalm.

Er was niets anders op te lezen dan onwrikbare vastberadenheid en een moed, die voor geen gevaren terug deinst.

Grootspraak was haar vreemd en Sullivan gevoelde zich van groote bewondering vervuld voor den moed en de schranderheid der jonge detective.

— Ik wil u niet bij voorbaat teleurstellen, Miss, merkte hij op. Maar toch zult gij er goed aan doen, u op een ontgoocheling voor te bereiden. Weet gij wel dat ieder lid van de bende zich aan een vreeselijke wraak van de zijde zijner makkers blootstelt, wanneer hij hen verraadt?

— Dat weet ik, antwoordde Dorrit. Maar — ik ben zeer rijk naar gij weet — ik ben geen detective geworden om er mijn brood mede te verdienen, maar uitsluitend omdat ik mij tot dit beroep voelde aangetrokken. Welnu, als het om zulke groote belangen gaat, dan zal ik er niet voor terugdeinzen desnoods een fortuin aan te bieden, wanneer ik daardoor den Koning der Misdadigers onschadelijk kan maken. Is hij eenmaal in handen der politie, dan mag de Staat mij mijnentwege mij mijn onkosten vergoeden, voegde zij er glimlachend aan toe.

Sullivan schudde het hoofd en zeide ernstig:

— Het is in ieder geval te probeeren. Mocht gij slagen, en stemt een der bandieten er in toe de plaats van samenkomst te verraden, en vooral den dag waarop de chef meestal zijn bevelen komt geven, dan hoop ik, dat gij mijn hulp zult inroepen — natuurlijk als ik in de stad ben en door beroepsbezigheden niet naar elders ben ontboden.

— Ik dank u, mijnheer Sullivan, zeide Dorrit, terwijl zij den detective hartelijk de hand toestak. Ik zal zeker van uw aanbod gebruik maken. En nu wil ik aanstonds aan het werk gaan.

Zij nam de telefoon van den haak en gaf snel eenige bevelen.

Daarop drukte zij de hand van den detective nogmaals krachtig en verliet met een vriendelijk knikje het vertrek.

Met haastige stappen begaf zij zich naar het huis van bewaring, dat op slechts tien minuten afstand loopens was gelegen.

Zij werd aanstonds bij den directeur toegelaten, en verkreeg van dezen de machtiging om bij de vijf gearresteerde bandieten te worden toegelaten.

Spoedig bevond zij zich in de cel, waar de eerste der bandieten was opgesloten.

Het was de Bulldog.

Zijn gelaat was bleek en hij hield de tanden stijf opeen geklemd, terwijl hij onophoudelijk als een wild dier in het kleine vertrek op en neer liep.

Twee cipiers bleven voor de deur op wacht staan, teneinde de jonge detective onmiddellijk te hulp te komen, wanneer er soms onraad mocht zijn.

De Bulldog nam echter het binnentredende jonge meisje slechts even met een kwaadaardigen blik op en vervolgde toen zijn wandeling.

Dorrit ging kalm op den cenigen stoel in het kleine vertrek zitten, nam den Bulldog eens goed op en vroeg toen op den man af:

— Wilt gij duizend pond sterling verdienen?

De Bulldog bleef midden in zijn wandeling staan en staarde Dorrit met zijn uitpuilende oogen onderzoekend aan.

Hij meende blijkbaar eerst niet goed te hebben verstaan.

Toen verscheen er een schittering van hebzucht in zijn blik.

Daarop vroeg hij, nog enigszins verbaasd en wantrouwend:

— Duizend pond, zegt gij? En wat zou ik daar voor moeten doen?

— O zeer weinig, zeide Dorrit, terwijl zij met haar ringen speelde en blijkbaar onverschillig om zich heen keek. Gij hebt niets anders te doen dan mij te zeggen, wanneer en waar gij u chef weder zoudt hebben getroffen, indien gij u in vrijheid hadt bevonden.

De Bulldog week terug, alsof hij door een adder gestoken werd.

Een sissende klank kwam over zijn lippen.

— Zoo meisje — was dat de bedoeling, bromde hij woedend. En dacht gij dat dat hij mij gaan zou?

— Misschien niet met duizend, maar wel met twee duizend pond, antwoordde Dorrit bedaard.

— Zoo, denk je dat, riep de Bulldog, terwijl hij dreigend een stap naderbij kwam. Denk je dat ik mijn huid verkoop voor twee duizend pond sterling? Neen meisje, dan vergis je je.

— Zou drie duizend genoeg zijn, meent gij? ging Dorrit onverstoorbaar voort.

De aderen op het voorhoofd van den bandiet zwollen als koorden op.

Zijn gelaat verkreeg de uitdrukking van woesten haat en hij geelk nu veel op een gorilla, wiens toorn is opgewekt.

Zijn kleine oogen flikkerden boosaardig toen hij riep:

— En al zoudt gij mij vijf duizend pond sterling bieden, dan nog zou ik zeggen: neen! Ik heb uw geld niet noodig. Ik ben niet van plan mijn hoofd in den strop te steken.

— Maar met dat geld kunt gij toch vluchten. Kunt gij toch het land verlaten, drong Dorrit aan.

— Zoo, meent gij dat, vroeg de Bulldog hoonend. Dan kent gij den chef niet! Ik ken hem trouwens evenmin — maar ik weet dat zijn arm zoo lang is, lat hij over alle oceanen reikt. Gij moet er de kameraden maar eens naar vragen. Het veemgericht van de Amerikaansche Kli—Klux—Klan en dat van den Mormoonschen Raad van Elf is niets, vergeleken bij den Bloedraad van den Meester. En nu genoeg gepraat — gij verveelt mij. Daar is de deur.

De boef hief de beide geboeide vuisten met een dreigend gebaar naar de detective op.

Dorrit bezat reeds genoeg menschenkennis om in te zien, dat aandringen hier niet zou baten.

Zij verliet dus schouderophalend de cel en begaf zich naar die, waar de tweede bandiet was opgesloten.

Deze was een klein, krombeenig kereltje, met vuurrood haar en een gluisperig vossengezicht.

Nauwelijks had Dorrit haar vraag gedaan, of de boef spitste de ooren, kwam wat naderbij en keek toen met een angstigen blik om zich heen.

— Gij kunt wel wat zachter praten, zeide hij fluisterend. Ik versta u zeer goed, Miss. Gij zeidet dus... duizend pond sterling.

— Dat zeide ik, antwoordde Dorrit, wier hart van vreugde begon te kloppen.

— En — ik heb niets anders te doen dan u op te geven waar en wanneer de chef ons meestal komt bezoeken?

— Niets anders.

— Maar — zal ik dan tevens mijn vrijheid terug krijgen? vroeg de bandiet.

— Die krijgt gij, zoodra mij is gebleken, dat gij de waarheid hebt gesproken, antwoordde de jonge detective.

De schurk dacht even na en zeide toen:

— Leg er nog vijfhonderd pond bij, Miss, dan kan ik mij een goed eind uit de voeten maken. Want ik behoef u zeker niet te zeggen, dat mijn leven geen oogenblik meer veilig zou zijn, als de chef van de bende ontdekte, dat ik onzen hoofdman verraden had.

Dorrit Evans knikte.

— Het blijft afgesproken, zeide zij. Ik zal u vijftienhonderd pond sterling doen uitbetalen en u onmiddellijk in vrijheid doen stellen, als ge mij de plek noemt, en het tijdstip, waar en waarop de geheimzinnige aanvoerder gewoonlijk verschijnt! Gij ken them waarschijnlijk niet van aanzien?

— Ik heb hem slechts drie malen gezien, Miss, en al die keeren droeg hij een masker, dat bijna zijn geheele gelaat bedekte. Het eenige wat ik u kan zeggen, is, dat hij een langen, maar dunnen zwarten baard moet hebben! Ik heb eens nauwkeurig naar hem gekeken, en toen meende ik te zien, dat hij zijn baard had dubbel gevouwen en hem voor een gedeelte onder zijn masker verborgen had, teneinde ons te bedriegen omtrent de lengte er van.

— Ik zal het goed onthouden! hernam de jonge detective. Die aanwijzing kan ons van groot nut zijn!

De bandiet kwam nu nog dichter bij de jonge detective, wierp nogmaals een wantrouwend blik in het rond, als vreesde hij, dat de dikke muren ooren zouden hebben, en zeide toen:

— In Hounds Ditch is een kleine straat, of liever een steeg, die Cattlestreet heet, ongeveer in het midden daarvan bevindt zich een kleine uitdragerswinkel. De eigenaar daarvan heet Barlow, hij is een kleine, oude jood met een langen, verwilderden grijzen baard en een ijverig lid van onze bende! Hij heeft een grooten geheimen kelder en verricht zeer vaak helersdiensten. Menigmaal is de kelder voor de helft gevuld met gestolen voorwerpen. Als men den winkel binnen komt, ziet men achterin een kleine, steile trap, die naar een klein insteekkamertje voert. In dat kamertje nu, dat nog een anderen uitgang heeft en met een deur op een klein bordes uitkomt, waarvan een trap naar een kleine, smalle kade voert, terzijde van een weinig bevaren

stinkend grachtje, hebben de wekelijksche bijeenkomsten plaats, waarop de meester bijna steeds pleegt te verschijnen om zijn orders te geven.

— Daarbij zijn zeker de kopstukken der bende aanwezig?

— Meestal niemand anders dan zij, Miss!

— Worden er veel voorzorgsmaatregelen genomen?

— Dat kunt gij wel denken! Voor de deur staat altijd een dubbele wachtpost, die onmiddellijk door een fluitsein moet waarschuwen als er gevaar dreigt, en onder aan de smalle buitentrapp, die van het insteekkamertje naar de gracht voert, ligt altijd, als de meester komt, een kleine, snelle motorboot gereed. Tenslotte kan Barlow van achter zijn toonbank de aanwezigen in het kleine kamertje aanstonds waarschuwen door op een electrischen knop te drukken, zoodra hij vreest, dat er onraad is!

Dorrit Evans had aandachtig toegeluisterd.

Reeds begon het jonge meisje in te zien, dat haar onderneming verre van gemakkelijk zou zijn!

Toch was zij vast besloten om haar in geen geval op te geven.

Zij had nu eenmaal het plan opgevat den Koning der Misdadigers onschadelijk te maken, en zij wilde het, het koste, wat het koste, tot een goed einde brengen.

De jonge detective haalde een klein notitieboekje te voorschijn en schreef alles wat de bandiet haar had medegedeeld, nauwkeurig op.

Toen vroeg zij:

— Op welken dag hebben de bijeenkomsten plaats?

— Op Vrijdagavond!

— Dat is overmorgen! mompelde Dorrit. De tijd is kort genoeg om mijn maatregelen te nemen, en toch moet het! Hoe laat verschijnt uw geheimzinnige chef steeds in de Cattlestreet?

— Nooit vóór elf uur 's avonds en maar hoogst zelden na middernacht!

— Komt hij alleen of is mij vergezeld?

— Hij komt steeds alleen, Miss! Alleen de motorboot wordt door een chauffeur bestuurd, maar geen onzer heeft nog ooit zijn gelaat gezien. Het is daar achter het huis op de smalle gracht zeer donker, en het gelaat van den man is steeds voor de helft in een grooten, wollen doek gewikkeld, terwijl hij zijn pet altijd diep in de oogen gedrukt heeft.

Dorrit had aandachtig toegeluisterd.

Nu kwam er een blijde schittering in haar oogen.
— Ik geloof, dat ik een goed plan bedacht heb! mompelde zij. Ja, zoo moet het gaan!

Toen stond zij op, en zeide luid:
— Ik geloof, dat je je vijftienhonderd pond al zoo goed als in den zak hebt!

HOOFDSTUK IV.

Na de vlucht!

Ongeveer twee uren vóór dit alles geschiedde, stak een man van rijzigen lichaamsbouw een sleutel in het slot van een kleine deur, die zich in een muur bevond, welke zich schier eindeloos uitstreekte langs het prachtige, uitgestrekte park, behoorende bij de villa van Lord William Aberdeen in Regentstreet.

Op eenigen afstand van deze kleine deur bevonden zich de hooge en breede deuren eener garage, die in het park tegen den muur was aangebouwd.

De man wierp een snellen blik om zich heen, als om zich te vergewissen, dat hij niet bespied werd.

Hiervoor behoefde hij echter geen vrees te koesteren, want het was nog geen zes uur in den morgen en bovendien was er geen enkel woonhuis aan deze stille zijstraat gelegen, die aan den eenen kant door den zooeven genoemden muur en aan den anderen door den zijkant van een geweldig groot pakhuis begrensd werd.

De man trad vlug binnen en sloot het deurtje weder onhoorbaar achter zich.

Het kiezel kraakte zachtjes onder zijn voeten, toen hij zich met vlugge schreden dwars door het schoone park, waarvan de boomen thans echter geheel ontbladerd waren, naar een achterdeur van de villa wendde.

Hij opende deze met een tweeden sleutel, vond op den tast den weg naar een vrij breede trap en beklom deze haastig.

Hij bereikte een breed portaal, waarop verscheidene deuren uitkwamen.

Hij opende een dezer deuren en trad een fraai gemeubeld slaapvertrek binnen.

Met een vlug gebaar draaide hij den schakelaar van het electrisch licht om, wierp zijn breedgeranden hoed en zijn langen regenmantel af en rekte zich behaaglijk uit.

Die man was John Raffles, de Groote Onbekende.

Hij wierp een blik op zijn horloge, begon zich toen haastig te ontkleeden en wierp zich op het prachtige bed.

— Nog eenige uren slaap — die heb ik na de vermoeienissen van dezen nacht wel verdiend! mompelde hij.

Het volgend oogenblik was Raffles, die voor eenige oogenblikken weder de rol van Lord William Aberdeen vulde, in diepen slaap verzonken.

Het was bijna negen uur, toen er zachtjes op zijn deur werd geklopt.

Hoewel hij pas drie uur geslapen had, was Raffles onmiddellijk klaar wakker.

Als bij instinct strekte hij onmiddellijk de hand uit naar de lade van het nachtkastje, waarin zijn revolver lag, maar dadelijk bedacht hij zich en riep:

— Ben jij het, Charly?

— Ja, Edward! klonk een vroolijke stem buiten de deur.

— En Henderson?

— De brave kerel is reeds naar zijn kleine woning boven de garage gegaan en hij zal zich wel reeds ter ruste hebben begeven. Dat heb ik hem tenminste aanstonds bevolen!

— En daar heb je goed aan gedaan, Charly! Wacht, ik kom aanstonds bij je!

Raffles wierp het dek van zich af, stak zijn voeten in een paar rood marokijnen muilen en liep naar de deur.

Hij schoof de zware grendels terug en Charly Brand stond tegenover hem.

Hij droeg een zeer lange cape, die hem tot ver onder de knieën reikte, en een jockeypet met groote klep.

Hij wierp den mantel met een vlug gevaar af en nu bleek het, dat hij daaronder de uniform van agent van politie droeg.

De helm had hij onder de cape verborgen gehouden.

De beide mannen keken elkander even met schitterende oogen aan en wierpen zich toen in elkanders armen.

— Dat is prachtig afgeloopen, Edward! riep de jonge man verheugd uit.

— Dank zij vooral jullie doortastendheid en schrandtheid, beste Charly! hernam Raffles aangedaan. Zonder jullie hulp zou ik waarschijnlijk nu nog in de cel zitten, want ik betwijfel het zeer, of ik het wel tegen twee agenten had kunnen bolwerken.

— Nu, het geluk heeft ook een groote rol in deze zaak gespeeld! hernam de jonge man, terwijl hij de hand drukte van den man, wiens eenige ware vriend hij was, en dien hij in zoo menig gevaarlijk avontuur zoo trouw ter zijde had gestaan. Want, niet waar — het was een groot geluk, dat wij juist den troep agenten in de armen liepen, toen wij op wacht stonden voor het huis, waar je je uniform van politie-agent zou verwisselen voor andere kleederen! Er was natuurlijk geen sprake meer van om je te kunnen waarschuwen, en daarom hebben wij maar dapper mee gedaan aan je arrestatie!

— En daaraan heb je zeer goed gedaan, Charly! riep Raffles uit, terwijl hij den jongen man een duchtigen klap op den schouder gaf. Je hebt je rol overigens voortreffelijk gespeeld en je woede tegen den ongelukkigen Raffles was meesterlijk nagebootst. Geen wonder, dat mijn lieve vijandin, Dorrit Evans, je aanstonds heeft toegestaan, bij mij in de cel te worden opgesloten. De rest was voor ons natuurlijk kinderspel. Maar nu moet je mij nog eens vertellen, hoe het gegaan is, nadat ik dien ongelukkigen dronken heer naar binnen had geloodst en mij weder uit de voeten had gemaakt!

— O, dat was heel eenvoudig! De man, dien je had binnen gebracht, nadat je den cipier zoo handig had weggeloodst, was aanvankelijk zoo beschonken, dat hij van geen toeten noch blazen wist, maar zich aanstonds op de brits neervlijdde en dadelijk als een onnoozel wichtje van nog geen drie jaar in slaap viel. Zooals we wel verwacht hadden, kwam eenige uren later het bericht, dat de gevangene moest worden voorgebracht. Nu was het een groot geluk voor ons, dat de nachtcipier reeds was afgelost door zijn collega van den dag-

dienst, die jou natuurlijk niet gezien had, en zich dus volstrekt niet verbaasd kon toonen, toen wij het kleine, nog half dronken, wandelende mosterdpotje buiten de cel brachten, teneinde hem naar den gestrengen heer Baxter te geleiden. De rest liep als op rolletjes. Wij leverden den ongelukkigen pierewaaier voor de deur van Scotland Yard aan een paar zoogenaamde collega's af en poetsten toen de plaat! In een van je geheime kleedplaatsen hebben wij snel een mantel en een pet gehaald en ons toen zoo spoedig mogelijk hierheen begeben, natuurlijk door de kleine tuindeur en daarmede is mijn verhaal geëindigd!

— Ik dank je nogmaals, beste Charly! zeide Raffles. Jullie hebt je voortreffelijk geweerd! Het is jammer voor onze lieve Dorrit Evans, maar zij heeft nog heel wat te leeren! En nu zul je mij een genoeg doen, als je je aanstonds ter ruste begeeft, want je zult wel omvallen van den slaap!

— Het is waar, dat ik slaap heb, maar ik moet je nog eerst iets mededeelen, wat je misschien belang zal inboezemen.

— Laat dan spoedig eens hooren, beste jongen, maar belooft me, dat je het kort zult maken.

— Dat zal ik! Je moet weten, dat wij gedurende het overbrengen van onzen rampzaligen gevangene nu en dan iets opvingen van hetgeen de agenten onder elkaar spraken. Je weet van hoeveel nut het menigmaal voor je kan zijn, iets op te vangen, wat beter geheim ware gebleven. Welnu, een paar der agenten spraken van de grootsche voornemens van Dorrit Evans.

— Zoo? Heeft zij de achtervolging van dien armen John Raffles nog niet opgegeven? vroeg de Groote Onbekende glimlachend, terwijl hij afkeurend het hoofd schudde. Zij moest toch inzien, dat haar kansen voorloopig zeer klein zijn.

— Dat doet zij ook!

— Wat is zij dan wel voornemens? vroeg Raffles verbaasd.

— Zij wil eenvoudig het spreekwoord in toepassing brengen: „bij gebrek aan brood eet men korstjes van pastei”.

— Ik begrijp het nog niet goed... merkte Raffles op.

— Laat ik je dan spoedig uit de onzekerheid brengen! Zij wil den Koning der Misdadigers vangen!

— Professor Shydrift! riep Raffles verbaasd uit, maar tevens met een onmiskenbaren klank van schrik en afkeurig in zijn stem.

— Dezelfde!

— Maar weet zij dan, wie de Koning der Misdadigers is?

— Zij schijnt er geen flauw vermoeden van te hebben. Dat is ook duidelijk, zou ik zeggen, want anders behoefde zij immers slechts naar zijn woning te gaan, vergezeld door tien sterke agenten, en den schurk te arresteeren!

— Het eene vloeit niet logisch uit het andere voort! merkte Raffles op. Zij kon bijvoorbeeld zeer goed weten, dat het bendehoofd inderdaad niemand anders is dan de vaak genoemde Shydrift, professor in de natuurkunde en de metaphysica, en toch aarzelen hem te arresteeren, omdat zij hoegenaamd geen bewijzen tegen hem kan hebben!

— Daarin heb je gelijk! riep Charly uit. Wij zelven zouden hem immers reeds aan de justitie hebben kunnen overleveren, als wij maar een tastbaar bewijs tegen hem hadden kunnen bijbrengen. Maar niettemin heb ik uit de gesprekken van de agenten duidelijk begrepen, dat Dorrit Evans volstrekt niet weet, wie de Koning der Misdadigers is!

— En toch wil zij hem vangen? riep Raffles uit.

— Dat is zij inderdaad voornemens!

— Maar dat is krankzinnigenwerk!

— Die meening ben ik ook toegedaan!

— En dat niet alleen, maar hoogst gevaarlijk!

— Ik ben het volkomen met je eens!

— Het jonge meisje neemt een taak op zich, die zelfs aan de bekwaamste mannelijke detectives te zwaar is gevallen!

— En toch schijnt zij vast besloten te zijn die taak tot een goed einde te brengen!

Raffles maakte een buiging, alsof hij zich van aangezicht tot aangezicht met de jonge detective bevond.

— Mijn compliment, Miss! zeide hij met een breeden zwaai van zijn rechterhand. Dat is nog meer, dan ik van u verwachtte! Gij hebt het eerst op John Raffles voorzien, en nu deze u voorloopig ontsnapt is, keert gij u naar professor Shydrift? Wel, gij stijgt nog aanzienlijk in mijn achting!

— Maar denk je, dat zij zal slagen? vroeg Charly.

Raffles werd weder ernstig.

— Daaraan denk ik geen seconde! zeide hij. En niet alleen zal zij niet slagen, maar ik vrees, dat zij zich nutteloos aan de vreeselijkste gevaren blootstelt. Professor Shydrift is geen gewone schurk, maar een geraffineerde, koelbloedige moordenaar! Een man, wiens koude wreedheid voor geen enkele misdaad terugdeinst!

Een monster, dat het leven van een mensch even weinig telt als dat van de konijntjes en de marmotjes, waarop hij vivisectie verricht.

— Maar zou hij zelfs voor een vrouw geen eerbied hebben! riep Charly verschrikt uit.

Raffles haalde minachtend de schouders op.

— Dat maakt voor hem volstrekt geen onderscheid uit. De man is volstrekt ongevoelig voor vrouwelijks schoon en voor vrouwelijke zachtheid. Als Dorrit Evans hem in den weg mocht treden en hij gevaar zou loopen door haar zijn vrijheid te verliezen, dan zal hij haar vertreden als een worm.

— Maar zouden wij er dan niet heel goed aan doen, hernam Charly verontwaardigd, als wij de eerste de beste gelegenheid te baat namen, om dien ellendeling een kogel door het hoofd te jagen!

— Je weet, dat ik die gelegenheid reeds eens gezocht heb, Charly! hernam Raffles kortaf. Ik heb hem tot een eerlijk gevecht willen dwingen — de omstandigheden zijn toen sterker geweest dan ik, het is mij niet mogen gelukken. Maar wat niet is, kan nog komen. En doe mij nu een genoegen en begeef je ter ruste, want je moet zeer vermoeid zijn!

— En jij? wat ga jij doen? Je kunt toch zelf nauwelijks drie uur slaap hebben genoten?

— Ik ga een bad nemen, mij vlug aankleeden en een wandelrit maken! Mij dunkt, dat er een eeuwigheid is verlopen, sinds ik op den rug van Soliman heb gezeten! Het dier zal mij niet eens meer herkennen! En wat den slaap betreft — je weet wel, dat ik aan drie uur genoeg heb!

Raffles drukte Charly nogmaals de hand en de jonge man begaf zich naar zijn eigen slaapkamer, teneinde daar zelf de rust te gaan genieten, welke hij zoozeer behoefde.

Raffles had zich intusschen naar de kleine, maar prachtig ingerichte badkamer begeven, die door een gordijn van zijn slaapvertrek was afgescheiden.

De kuip kon veeleer den naam van zwembasin dragen: zij was in den marmeren vloer verzonken, en bijna drie meter in het vierkant, aan weerszijden leidden twee marmeren trappen met breede treden naar het bad, dat ettelijke galons water kon bevatten.

Rondom den wand van het prachtige vertrek, eveneens geheel uit marmer opgetrokken, stonden gemakkelijke rustbanken.

Twee douches zorgden voor heet of ijskoud water.

Op eenigen afstand van het bad verhief zich, op een

zware, in den grond bevestigde spiraalveer, de zware lederen boksbal, waarmede Raffles oefende, wanneer hij den chauffeur Henderson niet als tegenpartij had.

Raffles nam spoedig zijn bad, kleepte zich haastig in een sierlijk rijcostuum, gebruikte vlug een eenvoudig ontbijt, en begaf zich daarna naar het park, waar de prachtige Arabische hengst reeds gezadeld gereed stond.

Raffles sprong in het zadel en reed door de garage, waarvan de deuren door zijn trouwen kamerbediende Gaston, geopend waren, naar buiten.

Hij was besluiteloos waarheen hij het schoone rijdier zou brengen, toen hij besloot een rit in het Hydepark te maken.

Hij drukte Soliman zachtjes de sporen in de glanzende flanken, en in een korten galop snelde het schoone dier de breede Regentstreet af, over den breeden rijweg, die uitsluitend voor ruiters bestemd is!

Zoo bereikten zij de Oxfordstreet.

Hier moest Raffles zijn schoon rijdier inhouden, wegens de groote drukte, die er op dezen breeden verkeersweg heerschte.

Zijn weg voerde hem langs Scotland Yard.

Glimlachend wendde hij den blik naar het groote gebouw, waar nu waarschijnlijk hoofd-inspecteur Baxter wanhopig zou zitten te treuren over de mislukking zijner plannen.

Tien minuten later had hij het huis van bewaring bereikt.

Onwillekeurig hield Raffles den gang van zijn ros eenigszins in.

Het gebouw lag geheel afgezonderd van den openbaren weg.

Aan drie zijden was het door muren omringd.

De achterzijde echter, waar zich ook een aantal cellen bevond, zag direkt op een zeer groot, nog onbebouwd terrein uit.

Raffles keek even naar boven en had spoedig de cel uitgevonden, waar hij dienzelfden nacht reeds twee malen eenige oogenblikken had doorgebracht.

Een zonderlinge glimlach plooide zich om zijn lippen.

Als de voorbijgangers, die nu een bewonderenden blik op het prachtige rijdier wierpen, eens wisten, dat zijn berijder slechts weinige uren geleden in dat huis van bewaring had doorgebracht en er tweemaal op bijna wonderbaarlijke wijze uit ontsnapt was!

Raffles besloot echter het gebouw om te rijden, daar

hij, wanneer hij het onbebouwde veld overstak, Hydepark spoediger zou kunnen bereiken.

Hij reed dus de zijstraat in en had spoedig het onbebouwde terrein bereikt.

Hier bevonden zich zoo goed als geen voorbijgangers.

De eenige persoon, dien Raffles zag, was een kleine straatjongen van een jaar of twaalf, die op eenigen afstand fluitend over het veld liep.

Raffles lette eerst volstrekt niet op den jongen, maar plotseling zag hij hem stil staan en een blik naar de gevangensmuren werpen.

Blijkbaar zocht hij de vensters van de tweede verdieping af.

De stappen van het paard had hij zeker niet gehoord, daar het dier in het mulle zand liep.

Raffles volgde den blik van den knaap.

Hij had moeite een kreet te weerhouden.

Vóór een der ramen, dicht tegen de tralies geperst, zag hij het boosaardig gelaat van den Bulldog.

Het duurde maar zeer kort, maar Raffles wist wel, dat hij zich niet vergiste.

Nauwelijks had hij zich goed hiervan vergewist, of hij zag hoe er een klein, wit voorwerp uit het tralievenster werd geworpen, dat op eenigen afstand vóór de voeten van den straatjongen neerviel.

Deze sprong er als een tijger op toe en stak het papiertje, — want dat was het — bliksemsnel in zijn zak.

Toen snelde de jongen vlug als een hert weg!

Raffles was zoo verbaasd door hetgeen hij gezien had, dat hij in het eerst niet wist wat te doen.

En vóór hij een besluit had genomen, had de jongen, die wel vleugels aan de voeten scheen te hebben, een huur-auto bereikt, die op eenigen afstand op hem scheen te wachten.

Nu bracht Raffles zijn paard in een zeer snellen galop.

Hij kwam juist bijtijds om het nummer van de snel wegrijdende auto in zijn geheugen te kunnen opnemen.

Daar de wagen in zeer snelle vaart wegreed, en spoedig in het drukke gewoel van de Oxfordstreet verdween, begreep Raffles aanstonds, dat het dwaasheid zou zijn, wanneer hij wilde trachten de achtervolging nog verder voort te zetten.

Hij hield dus zijn paard in, noteerde het nummer van de auto en zette, in gedachten verzonken, den rit naar Hydepark voort.

— Wat kan daar achter zitten? mompelde hij van tijd tot tijd. Ik heb dien boef duidelijk herkend — het

was een van de kerels, met wien ik eenige avonden geleden gesproken heb, en die aan de inbraak bij Alldridge hebben deelgenomen. Maar wat kan de bandiet aan dat dievenjong hebben medegedeeld?

Eensklaps hield hij zijn paard zoo krachtig in, dat het dier, niet gewend aan die ruwe behandeling, stei-

gerend op de achterpooten ging staan.

De oogen van den Grooten Onbekende schitterden.

— Dat moet het zijn! riep hij bijna luid uit. En als ik goed geraden heb, dan verkeert Dorrit Evans in zeer groot gevaar!

HOOFDSTUK V.

Een moeilijk geval.

Raffles bleef slechts korten tijd in het park heen en weder rijden, nagestaard door menig helder oog, dat met welgevallen op zijn lenige, krachtige gestalte rustte, en reed toen snel weder naar de villa terug.

Het was bijna tijd om te lunchen.

Zooals hij wel verwacht had, was Henderson, de chauffeur, reeds weder op de been en druk bezig met het schoon maken van een auto.

Henderson, die al evenveel verstand van paarden had als van zijn auto, bracht het prachtige dier dadelijk naar den stal.

Raffles ging de villa binnen en vond Charly bezig met zijn toilet te maken.

— Wel, Edward, heeft de rit je goed gedaan? riep de jonge man vroolijk uit.

— Ja, ik ben er geheel door opgefrischt!

— Waar ben je geweest?

— Wel, waarheen zou Lord Aberdeen anders gaan, dan naar het verzamelpunt van de Londensche High Life?

— Je bent dus voorbij Scotland Yard gereden? riep Charly lachend.

— En langs het huis van bewaring! vulde Raffles den zin aan. En daar ben ik getuige geweest van een vrij eigenaardig voorval!

En nu deelde Raffles den jongen man in korte woorden mede, wat hem wedervaren was.

— Wat kan dat te beteekenen hebben? vroeg Charly verbaasd.

— Er zijn maar twee uitleggingen mogelijk! ant-

woordde Raffles. De eerste is deze, dat de Bulldog zijn onmiddellijken chef wil verzoeken hem te bevrijden. De tweede mogelijkheid is echter van veel ernstiger aard — en het ongeluk wil, dat wij juist met dit tweede geval wel rekening zullen moeten houden.

— Wat is het? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Je hebt me zelf medegedeeld, dat Dorrit Evans met het gevaarlijke plan rondloopt, zich meester te maken van den man, dien zij niet persoonlijk kent, en wiens waren naam zij niet eens weet, maar die onder de boeven en bij de politie bekend staat als de Koning der Misdadigers.

— Dat is zoo!

— Welnu, wat zou ik, in de plaats zijnde van Dorrit Evans, het eerste doen?

Charly dacht even na en zeide toen:

— Zijn gevangen sujetten ondervragen misschien?

— Je hebt het geraden, Charly! Ondervragen is misschien niet het juiste woord, wat hier ter plaatse is maar zij zal hen in alle gevallen hebben trachten om te kooplen. Je weet zeker, dat ze zeer rijk is?

— Daar heb ik iets van gehoord.

— Wel, beste Charly, zij zou in overvloed kunnen leven, als zij er lust toe had. Haar vader heeft haar een buitengewoon fortuin nagelaten — zij was zijn eenig kind en hij had geen broeders.

— Dus ze is alleen detective geworden uit liefhebberij?

— Uit louter liefhebberij. Ongeveer op dezelfde manier, als waarop ik louter voor mijn plezier het beroep

van inbreker heb gekozen, vervolgde Raffles op drogen toon. Nu, ik herhaal, dat zelfs een detective, die nog aan het begin van zijn loopbaan staat, hetzelfde zou hebben gedaan. Er bevinden zich vijf bendeleden, waarvan zij met zekerheid kan vermoeden, dat zij onder het bevel van den Koning der Misdadigers staan, in het huis van bewaring. Wat is dus natuurlijker, dan dat zij poogt iets naders omtrent hun chef te vernemen?

— Ik geloof, dat je gelijk hebt Edward. Maar toch — zij zal toch wel begrijpen, dat geen hunner den geheimzinnigen chef ooit van aangezicht tot aangezicht heeft gezien?

— Ongetwijfeld. Maar zij weet evenzeer dat de geringste aanwijzing voor haar van nut kan zijn, en dat de boeven of in ieder geval hun chefs waarschijnlijk geregelde samenkomsten met den Meester hebben — zoo als zij dien schurk noemen.

— En wat zou er dus volgens jou gebeurd zijn?

— Volgens mij heeft Dorrit de schurken een voor een gevraagd haar de verblijfplaats van den chef aan te duiden, of althans de plek, waar hij geregeld pleegt te komen, om zijn bevelen uit te deelen. Nu weet je even goed als ik, dat er op verraad in de bende een vreeselijke straf staat. Het ligt dus voor de hand, dat niet vele boeven goedschiks op haar voorstel zijn ingegaan, zelfs al heeft zij hun een burgermans vermogen aangeboden. Zij weten maar al te goed, dat de arm van den meester zeer lang is. Nu zijn er twee dingen mogelijk: of een der schurken heeft het voorstel zoogenaamd aangenomen, maar aanstonds Shydrift op de hoogte gesteld, of wel is dit gedaan door een van de kerels, die halstarrig geweigerd heeft, teneinde hem aanstonds te waarschuwen en zijn tegenmaatregelen te nemen.

— Je redeneering sluit als een bus, Edward, riep Charly uit. Dat alles klinkt zeer logisch. Maar hoe kwam die jongen daar?

— Daarin steekt niets verwonderlijks. Het raderwerk van de groote misdadigersbenden in Londen is voortreffelijk gesmeerd. Je kunt er zeker van zijn, dat de chef van de bende der Raven een uur nadat zijn mannen gearresteerd waren, op de hoogte van dit feit was gesteld. Het is dus duidelijk, dat hij aanstonds een van de duizenden vroeg bedorven schooiertjes heeft uitgestuurd om eens poolshoogte te gaan nemen. Het liedje dat de jongen floot is natuurlijk een afgesproken sein geweest en de Buldog, die niet voor het eerst gevangen zit, kon er wel op rekenen dat zijn chef hem niet in den steek zou laten.

Even zwegen de beide mannen.

Daarop zeide Charly:

— Maar als Shydrift inderdaad gewaarschuwd is, en Dorrit Evans wil haar plannen met alle geweld doorzetten, dan dreigt haar een groot gevaar.

— Dan bedreigt haar de dood — en misschien nog wel erger, beaamde Raffles op somberen toon.

— Maar kunnen wij daar niets aan doen? riep Charly uit. Het is waar dat zij onze natuurlijke vijandin is, maar wij kunnen toch niet toelaten, dat die duivelsche schurk haar vermoordt?

— Dat ben ik volmaakt met je eens, antwoordde Raffles kalm. Daaraan heb ik natuurlijk ook aanstonds gedacht. Maar er doen zich groote moeilijkheden voor.

— Zoo groot dat wij ze niet overwinnen kunnen?

— Misschien wel, hernam Raffles ernstig. Want wij tasten geheel in het duister. Ik weet niet wanneer de samenkomsten plaats hebben, waarop Shydrift zijn bevelen geeft en plannen voor volgende misdaden beaamt. Ik weet evenmin waar dit geschiedt. Je zult mij wel willen toegeven dat dit een hoogst ernstig gemis aan de noodzakelijke gegevens is.

— Dat is zoo, kwam Charly neerslachtig. En toch kan ik het denkbeeld niet verdragen, dat wij dat kleine jonge ding in haar verderf laten loopen, zonder een vinger uit te steken om haar te redden. Als wij haar eens een anoniemen brief schreven en haar bezwoeren haar plan te laten varen?

Raffles schudde het hoofd.

— Dat zou immers tot niets dienen, beste jongen. Ik ken onze Dorrit Evans reeds voldoende, om te weten dat zij een eenmaal opgevat plan niet meer uit haar koppig hoofdje zet. Hoe meer men het haar afraadt, hoe meer zij er haar zinnen op zal zetten, en bovendien zal zij gelooven dat de brief afkomstig is van een lid van de bende, die haar aldus wil beletten zijn chef te benadeelen.

Charly schudde mistroostig het hoofd.

Hij stampte driftig met den voet op den grond en riep:

— Ik zou mij nog liever aanstonds zelf gevangen willen geven, als zij daardoor van haar plan zou afzien, dan te moeten dulden, dat Shydrift haar ook maar een haar op het hoofd krenkt. Als wij den professor eens eenvoudig in zijn woning gingen opzoeken?

Raffles glimlachte.

— Een uitstekend idee — maar dat helaas thans al niet meer uitvoerbaar is.

Natuurlijk bevindt het briefje zich reeds lang in zijn handen en is hij op alles voorbereid. Zelfs als wij hem nu in zijn woning vonden, zouden wij er waarschijnlijk niet levend meer uit terug keeren.

— Dus — wij moeten Dorrit Evans aan haar lot overlaten? vroeg Charly met opeengeklemden tanden.

— Nooit, klonk de krachtige stem van Raffles.

— Zoo mag ik het hooren, riep de jonge man verheugd uit. Wij zullen dien giftmenger eens toonen dat wij nog altijd de sterkste zijn.

Raffles hief afwerend de hand op.

— Denk er vooral niet te luchtig over, beste jongen, zeide hij ernstig. Het wordt een hoogst gevaarlijke onderneming. Daarenboven moeten wij eerst een onderzoek instellen en daarmee gaat veel tijd verloren. Wie zegt ons, dat de samenkomsten bijvoorbeeld niet op een Woensdag plaats hebben, en dat een der bandieten dit verraden heeft?

— Dat zou vreeselijk zijn, hernam Charly, terwijl hij woedend de vuisten balde. Dan zou ik maar een middel weten en dat is dat wij vermomd Dorrit Evans volgen en haar te hulp komen als het noodig is.

— Dat plan is zeker niet kwaad, zeide Raffles nadenkend. Maar — er is misschien nog wel iets beters.

Raffles bracht de hand aan het voorhoofd en begon met lange stappen het vertrek op en neer te loopen.

Blijkbaar dacht hij ingespannen na.

Toen trad hij plotseling op de groote mahoniehouten schrijftafel toe, die in het midden van het vertrek stond, en opende een geheim vak, waarvan de aanwezigheid slechts aan hem en zijn trouwen vriend Charly Brand bekend was.

Hij nam er een vel briefpapier uit, bovenaan met een tamelijk uitvoerig hoofd bedrukt, benevens een enveloppe.

— Wat is dat? vroeg Charly verbaasd.

— Dat is dienstpapier van de Parijsche recherche, beste jongen! antwoordde Raffles glimlachend.

— Hoe kom je daar in 's hemels naam aan? vroeg de jongeman verwonderd.

— O, ik heb er eens een paar velletjes en enveloppen van medegenomen, toen ik als Amerikaansch millioenaar, die alles wilde zien, een bezoek op het Parijsche bureau van politie bracht. Je ziet, dat deze dingen steeds te pas komen.

— Wat wil je er dan mee doen? vroeg Charly hoe langer hoe meer verbaasd.

— Dat zul je aanstonds zien!

Raffles ging voor zijn schrijftafel zitten, nam een pen en schreef in voortreffelijk Fransch met een geheel verdraaide hand een briefje van den volgenden inhoud:

Aan den chef der afdeeling recherche van
Scotland Yard te Londen!

Weder. Heer!

Ik roep uwe vriendelijke bemiddeling in, ten einde bringer dezès te vergunnen zich op de hoogte te stellen van de methodes uwer veelgeroemde recherche. De heer Antoine Dubois is een onzer bekwaamste beambten en zou zijn kennis gaarne nog uitbreiden door een korte studie van uwe werkwijze! De heer Dubois spreekt voortreffelijk Engelsch. Hij heeft zich de kennis van deze taal door zelf-studie eigen gemaakt!

Ik betuig u bij voorbaat mijn dank voor de faciliteiten welke gij onzen beambte wel wilt verleen en teeken

Hoogachtend en met collegialen groet,

PISTACHE,

Chef van de Parijsche recherche.

Raffles nam den brief op, las hem nog eens over en reikte hem glimlachend aan Charly over.

Deze liep het schrijven door en keek toen zijn meester verrast aan.

— Waar moet dat voor dienen? vroeg hij.

— Dat moet dienen om mij te introduceeren bij Miss Dorrit Evans!

— Maar wat hebben wij daaraan voor onze plannen? ging Charly door.

— Misschien meer dan je denkt! Ik stel namelijk bijzonder veel belang in een zekeren Koning der Misdadigers! Natuurlijk zou ik volstrekt geen kans hebben, als ik als gewoon burger mij bij Dorrit Evans kwam aanmelden en haar om inlichtingen vroeg! Zij zal die echter zeker niet weigeren aan een Franschen collega!

— Dus je denkt, dat zij je op de hoogte zal stellen van hetgeen zij van een der boeven over Shydrift heeft vernomen?

— Waarom zou zij niet. Zij is en blijft een vrouw en dus ijdel! Als zij als Engelsche detective aan den Franschen collega eens kan laten zien, wat de politie hier vermag, zal zij dat zeker niet laten!

— Nu, ik hoop het! zeide Charly zuchtend.

— Beste jongen, geloof me! hernam Raffles glimlachend. Als er een ander middel was, dan zou ik het wel toepassen. En nu moeten wij aanstonds aan het werk.

— En ik? Moet ik niets doen? vroeg Charly teleurgesteld.

Raffles, wiens gedrukte stemming reeds weder geheel verdwenen was, legde hem lachend de hand op den schouder.

— Beste jongen, ik verzeker je, dat je je waarlijk niet te beklagen zult hebben over werkeloosheid, als het oogenblik om te handelen is aangebroken! Maar nu moet ik eerst in contact zien te komen met onze jeugdige detective. Kom, ga mee!

De twee mannen begaven zich snel naar de slaapkamer van Raffles.

Uit een geheim muurvak kwam een keurig kostuum en een doos met pruiken te voorschijn.

Raffles begon zich met de uiterste zorg te schminken.

Hij wist maar al te goed, welke scherpe oogen Dorrit Evans had.

Hij kleurde zijn gelaat zeer licht bruin, zoodat het een olijftint verkreeg, zooals vele Franschen uit het zuiden hebben en bevestigde met groote zorg een zwarte pruik met dik steil haar op zijn hoofd.

De pruiken van Raffles waren zoo voortreffelijk vervaardigd, dat het, als zij eenmaal goed bevestigd waren, ook voor het meest geoeffende oog onmogelijk was het bedrog vast te stellen.

Ten slotte bevestigde hij een kleinen zwarten knevel

met zeer korte haren, op een uiterst dun reepje varkensblaas bevestigd, op zijn bovenlip.

Hij deed een liggend boord aan, knoopte er een kleine zwarte das onder, stak zich in een zwart kamgaren colbertcostuum, drukte een slappen zwarten vilt-hoed op het kortgeknipte haar van de pruik en bekeek zich in den spiegel.

— Gaat het zoo? vroeg hij.

— Of het zoo gaat? riep Charly vol bewondering uit. Maar mijn lieve hemel, je bent een geheel ander persoon geworden. Je lijkt mij zelfs veel kleiner toe dan gewoonlijk. Je gang en je houding zijn ook geheel anders! Het is bewonderenswaardig.

— Niets dan gewoonte, beste jongen, zeide Raffles glimlachend.

— Maar moet je geen legitimatiepapieren hebben! vroeg Charly nu.

— O, die heb ik in meer dan voldoende voorraad! antwoordde Raffles.

Ik heb die kleine verzameling gedurende mijn veeljarige practijk in allerlei landen van Europa bijeengebracht.

Raffles had deze laatste woorden uitgesproken met een merkbaar Fransch accent, dat Charly in lachen deed uitbarsten.

— Ook je accent is onverbeterlijk! riep hij uit. En als Dorrit Evans geen toovenares is, dan zal zij het bedrog volstrekt niet bemerken!

— Dat hoop ik! hernam Raffles droog. Want in het tegenovergestelde geval kon er van ons plan wel eens niets komen!

HOOFDSTUK VI.

De Fransche detective.

Raffles was nu geheel gereed om zijn gevaarlijke onderneming te beginnen.

Charly drukte hem krachtig de hand en zeide:

— Ik wensch je alle succes toe! Want het zou toch vreeselijk zijn, als die schurk van een Shydrift zich aan dat jonge meisje zou vergrijpen! Want niet waar, als

wij voor de keuze staan — liever duizend Dorrits dan één professor Shydrift!

— Je hebt gelijk, beste Charly! hernam Raffles. Men zou zelfs zijn engsten vijand niet in handen van dien ellendeling willen zien.

Raffles wierp een gele regenjas over zijn arm en

verliet de villa door het park en de kleine tuindeur, opdat hij niet zou worden gezien.

Hij liet zich naar het Victoria-station brengen en wachtte daar, totdat de eerstvolgende trein van Dover aankwam.

Hij liep toen met den stroom reizigers mede en bleef met opzet eenigen tijd in de buurt van den portier in de vestibule staan, opdat de man desnoods later zou kunnen getuigen, dat hij aan dit station was aangekomen.

Zijn uiterlijk was opvallend Fransch genoeg, om hem dadelijk in het oog te doen vallen.

Op straat gekomen riep hij met een afschuwelijk Fransch accent een auto, zoodat de chauffeur moeite had zijn lachen te houden en liet zich aanstonds naar Scotland Yard rijden.

Het geluk was hem gunstig, want Dorrit Evans was zoeven in het gebouw teruggekeerd.

Hij werd spoedig bij het jonge meisje toegelaten en bevond zich nu voor de derde maal binnen slechts weinige uren tegenover de detective, die een plechtige gelofte had afgelegd hem aan de justitie over te leveren.

Met drukke gebaren en veel omhaal van woorden, waarbij hij van tijd tot tijd een Franschen uitroep te hulp moest roepen om zijn gedachten weer te geven, verklaarde Raffles het doel van zijn komst.

De jonge detective, die nu en dan haar heldere oogen op den Franschman vestigde, knikte vroolijk toen hij geëindigd was en zeide:

— Ik geloof wel, dat ik u van dienst zal kunnen zijn, Monsieur Dubois! Gij hebt natuurlijk een aanbevelingsschrijven?

— Dat spreekt vanzelf, Miss! *Le voilà!* zeide de gewaande Fransche detective, terwijl hij den brief te voorschijn haalde en aan Dorrit overhandigde.

Deze las het schrijven spoedig door en stak toen Raffles de hand toe.

— Het verheugt mij een bekwaam collega te kunnen welkom heeten, mijnheer Dubois! Ik geloof wel dat de Engelsche recherche de beste is van de wereld, maar ook de Fransche mag er zijn!

Raffles boog hoffelijk.

Het compliment deed hem blijkbaar genoegen.

— Neem plaats, Monsieur Dubois! vervolgde de detective, en laten wij eens praten! Weet gij, dat gij voortreffelijk Engelsch spreekt?

— O, Mademoiselle, vous me flattez! riep Raffles

met een afwerend gebaar uit. Mijn accent zal ik mij wel nooit kunnen afwenden!

— En zeg mij nu eens, wat gij wel gaarne het eerst zoudt weten! hernam Dorrit Evans.

— Dat zal ik u zeggen, Miss! Ik weet niet of gij wel eens van den Koning der Misdadigers hebt gehoord!

Dorrits oogen begonnen aanstonds te schitteren en haar neusvleugels trilden.

— Wie zou daar niet van gehoord hebben, mijnheer Dubois! riep zij uit. Is die schurk ook bij u bekend?

Raffles hief met een wanhopend gebaar de beide handen ten hemel, als om uit te drukken, dat men van dien man maar al te veel gehoord had! Wij weten zeker, dat hij nog nauwelijks een maand geleden te Parijs een geheele reeks inbraken op touw heeft gezet, Miss, waarbij niet minder dan tien menschen zijn vermoord!

— Zoudt gij denken dat de Koning der Misdadigers daar de hand in gehad heeft? riep Dorrit uit.

— Ik ben er zeker van, Miss! Maar thans gelooft onze recherche stellig, dat hij zich weder in zijn geboorteland ophoudt — in Engeland dus! Nu is het niet aangenaam voor een Franschman om het te moeten bekennen, maar de waarheid is, dat al onze pogingen om den onmenschen in handen te krijgen, mislukt zijn. Wij hopen van harte dat de Londensche politie gelukkiger mag zijn, — en nu zou ik gaarne willen deelnemen aan de jacht op dien ellendeling! Ik ben er van overtuigd, dat slechts de meest bekwame Engelsche detective op dien man zal worden afgezonden!

Raffles had de juiste snaar getroffen.

Hoezeer zij ook opging in haar beroep, zoo waren er in het hart van Dorrit Evans gelukkig nog genoeg echt vrouwelijke hoedanigheden overgebleven, om daar op te kunnen speculeeren.

Een lichte blos steeg in haar wangen op toen zij antwoordde:

— Die detective ben ik, Monsieur Dubois!

— Gij? riep de gewaande Franschman met uitstekend gespeelde bewondering uit. Laat mij u dan van harte gelukwenschen, Miss, en laat ik u mogen zeggen, dat ik mij zeer gelukkig zal achten, wanneer gij mij zoudt willen toestaan u bij uw onderneming behulpzaam te zijn, of haar althans van nabij te mogen gadeslaan?

— Wel mijnheer Dubois, niets is gemakkelijker! riep de jonge detective opgewekt uit. Gij komt waarlijk op een zeer gelukkig tijdstip!

— Zoudt gij reeds een spoor van den schurk gevonden hebben, Mademoiselle? riep Raffles.

— Luister, mijnheer Dubois, dan zal ik het u mededeelen!

En nu vertelde Dorrit Evans den gewaanden Franschen detective, door welk middel zij achter de plek was gekomen waar Shydrift zijn mannen placht te ontmoeten.

Raffles gevoelde ondanks zichzelf een zekere voldoening, toen hij bemerkte, dat zijn redeneering in alle deelen bevestigd werd.

— En denkt gij daarheen te gaan, Miss? vroeg Raffles.

— Dacht gij van niet? riep het jonge meisje.

— Maar het zal uiterst gevaarlijk zijn!

— Ik neem twaalf man mee!

— Ook dan nog, Miss! riep de gewaande detective uit, ongeruster dan hij wel wilde laten blijken.

— Zoudt gij dat denken?

— Ik ben er zeker van! De man dien gij zoekt is een zeer gevaarlijk mensch, hij deinst voor geen enkel middel terug als zijn vrijheid bedreigd wordt — hij zou u zonder enig gewetensbezwaar het leven ontnemen, als gij hem in den weg zoudt treden.

Het jonge meisje haalde de schouders op.

— Wij zijn allen goed gewapend en wij hebben het voordeel van de verrassing.

— Weet gij dat wel zeker, Miss? vroeg Raffles.

Dorrit Evans keek haren bezoeker verwonderd aan.

— Of ik het zeker weet vraagt ge? Natuurlijk! Zijn mannen zitten hier gevangen en ik verzeker u dat degeen, die mij het geheim verraden heeft, niet op vrije voeten zal worden gesteld, voor wij den Koning der Misdadigers in handen hebben!

— Maar kan hij niet op een andere wijze gewaarschuwd zijn? drong Raffles aan, die de voorzichtigheid bijna uit het oog verloor.

— Maar op welke wijze dan, Monsieur Dubois? vroeg Dorrit, terwijl zij onderzoekend haar heldere oogen op den bezoeker vestigde.

Raffles haalde de schouders op.

— Ja, dat weet ik niet — er zijn zoovele middelen! Dorrit zweeg.

Zij speelde zenuwachtig met het potlood, dat zij in de rechterhand hield.

Blijkbaar dacht zij over iets na.

— Het is onmogelijk, dat hij gewaarschuwd is, zeide zij kortaf. Dat is volkomen buitengesloten!

Even heerschte er stilzwijgen.

Toen vervolgde Dorrit Evans, terwijl zij opstond en den detective de hand toestak:

— Mijn waarde Monsieur Dubois, ik heb het nu zeer druk met de toebereidselen voor onzen overval! Maar kom over een uur terug, dan zal ik u mededeelen hoe wij den schurk en zijn medeplichtigen denken te overvallen, en dan zal ik u tevens aan mijn college James Sullivan en zijn jonge vrouw voorstellen.

— Ik verlang niets liever, Miss! zeide Raffles met een hoffelijke buiging.

Daarop begaf hij zich naar de deur, maakte nogmaals een buiging en vertrok.

Indien Raffles de deur nog eens geopend had, nadat hij vertrokken was, zou hij hebben gezien, dat Dorrit snel naar het telefoontoestel liep...

En als hij daarbij de uitdrukking van haar gelaat had kunnen zien, zou hij gevolgtrekkingen hebben gemaakt, die hem zeer veel onaangenaamheden zouden hebben bespaard.

Hij liep snel het gebouw uit, riep een auto aan en liet zich tot dicht in de nabijheid van de villa brengen.

Hij stapte uit, zond de auto weg en bevond zich spoedig weder in de bibliotheekzaal van de villa.

Hij deelde in korte woorden aan Charly mede, wat hem was wedervaren.

— Nu, tot zoover loopt alles prachtig, riep de jonge man verheugd uit. Wij weten dus nu waar, en wanneer Shydrift zijn menschen bezoekt. Dat is voor ons van groote waarde.

— Dat zou ik denken.

— Ken jij de buurt daarginds?

— O, zeker, ik heb er herhaaldelijk rondgezworven, natuurlijk goed vermomd, want ik zou het geen Londenaar, die deftig in de kleederen is gestoken, aanraden om zich in die buurt te wagen, nadat de duisternis is gevallen.

— Koesterde Dorrit Evans geen wantrouwen?

— Volstrekt niet, antwoordde Raffles opgewekt. Mijn vermomming schijnt goed te zijn.

— En wat zijn nu je plannen?

— Wel, wij zullen ons overmorgen daar in de Cattlestreet bevinden. Ik in mijn qualiteit van Fransch detective, die de geheele zaak meemaakt, en jij en Henderson als matrozen, die aan het passagieren zijt. En ik verzeker je, dat ik Dorrit Evans wel zal weten over te halen zooveel agenten mede te nemen, als er maar beschikbaar zijn.

Raffles wierp een blik op zijn horloge, stond op en zeide:

— Nu ga ik weer terug. Ze had mij nog eenige mededeelingen te doen aangaande haar plannen en ik kan natuurlijk niet wegblijven.

— Dat spreekt vanzelf! Keer je dadelijk weer terug?

— Onmiddellijk.

Raffles stak zijn vriend de hand toe, welke deze krachtig drukte en lang vasthield.

— Ik weet niet wat het is, zeide Charly langzaam, maar — ik gevoel mij nog niet geheel en al gerust.

— Maar waarover dan? riep Raffles verbaasd uit.

— Dat kan ik je niet zeggen. Het is een soort voorgevoel. Ik vraag je alleen nogmaals, of je er wel zeker van bent, dat Dorrit Evans geen oogenblik aan je identiteit getwijfeld heeft.

— En ik herhaal je van neen, beste jongen, herhaalde Raffles glimlachend. Al mijn papieren, mijn penning en de andere zaken waren volmaakt in orde.

— Nu, ik mag lijden, dat mijn voorgevoel mij bedriegt, hernam Charly kort. Maar het bevalt mij niet, dat ze je heeft weggestuurd.

— Dwaasheid, Charly, riep Raffles lachend uit.

Hij wendde zich naar de deur, wuifde Charly nogmaals toe en was verdwenen.

Hij verliet de villa weder door de kleine tuinpoort, nam opnieuw een auto en bevond zich juist een uur later weder voor het gebouw van Scotland Yard.

Hij trad binnen.

In de groote vestibule liepen een paar agenten op en neer.

Plotseling bleef Raffles stilstaan.

Hij was een voortreffelijk gelaatkenner, en er was iets in het gezicht van de agenten, dat hem niet beviel — iets onrustigs, iets loerends, alsof zij als slechte tooneelspelers een rol vervulden.

Blijkbaar deden zij alle moeite, er zoo onschuldig en bedaard mogelijk uit te zien, en juist hierdoor trokken zij de opmerkzaamheid van Raffles.

De Groote Onbekende stond stil en ook de twee agenten op een tiental meter afstand, hadden hun wandeling gestaakt.

Toen ging er een deur open en weer verschenen er twee agenten, die al hun best deden er zoo onverschillig mogelijk uit te zien.

Een flauw glimlachje gleed over Raffles' lippen.

Hij keek bedaard om zich heen.

Toen klonk er achter hem een luid geraas — de zware poort was van de portiersloge uit dichtgevallen.

Raffles beet zich op de lippen.

Hij begreep, maar wel een weinig te laat, dat hij in de val was geloopt.

Aanstands begreep hij wat er gebeurd moest zijn: Dorrit Evans, blijkbaar een uiterst voorzichtig meisje, had zich niet tevreden gesteld met de legitimatiebewijzen, welke monsieur Dubois haar getoond had, maar had zich telefonisch in verbinding gesteld met het hoofdkantoor van politie te Parijs.

Tien minuten later wist zij, dat Monsieur Dubois waarschijnlijk heel iemand anders was.

In minder dan een seconde had Raffles dit alles overwogen.

Hij verloor zijn kalmte evenwel geen oogenblik.

De vier agenten kuierden blijkbaar doelloos in de vestibule op en neer, en het was duidelijk, dat twee hunner poogden ongemerkt achter hem te komen.

Weer ging er een deur aan de rechterzijde van de vestibule zeer langzaam open.

Raffles wendde het hoofd eenigszins terzijde en deed alsof hij niets zag, maar hij bemerkte zeer goed, dat er een paar oogen door de deurekier gluurden!

HOOFDSTUK VII.

Ontvlucht.

De toestand begon kritiek te worden.

De agenten waren langzaam wat naderbij gekomen, en trokken den kring steeds nauwer toe.

Snel maakte Raffles zijn veldtochtplan op.

Terugtrekken naar de deur was onmogelijk — zij was zooeven achter hem gesloten!

Op de binnenplaats zouden waarschijnlijk reeds do-zijnen agenten in hinderlaag zijn gelegd.

Achter iedere deur van de vestibule, — en er waren er zes — zouden zeer waarschijnlijk eenige agenten op post staan, met de revolver in de vuist!

En als hij zich niet sterk vergiste, dan behoorde het paar oogen achter de deurreet aan Dorrit Evans in eigen persoon.

Met een langzaam gebaar haalde Raffles zijn sigarettenkoker te voorschijn, nam er een sigaret uit en stak die tusschen de lippen.

Schijnbaar was hij zich van geen gevaar bewust!

Toen zocht hij in alle zakken naar zijn lucifers.

Hiervan meende een der agenten blijkbaar aanstonds partij te moeten trekken.

Hij kwam gedienschtig nader, terwijl hij een doosje lucifers uit den zak haalde en vroeg beleefd:

— Kan ik u soms van dienst zijn, mijnheer?

Tegelijkertijd echter hadden twee der agenten hun omtrekkende beweging bijna geheel voltooid.

Zij stonden nu schuins achter Raffles, zonder dat hij zich het gevaar bewust scheen te zijn.

— Gaarne, vriend! zeide Raffles glimlachend.

Tegelijkertijd stak hij de hand uit, ten einde het doosje lucifers aan te nemen, schijnbaar zonder te zien, dat de agent de linkerhand op den rug hield.

Het volgende geschiedde in veel minder tijd, dan er noodig is het te beschrijven.

De agent voelde zijn rechterpols als in een ijzeren schroef vatten en voor hij iets had kunnen doen met de boeien, welke hij in de linkerhand hield, had Raffles zich bliksemsnel omgewend, zijn linkerarm met fabelachtige snelheid onder den rechter van den agent

gebracht en de linkerhand op zijn rechter-voorarm gelegd.

Het volgende oogenblik zonk de agent met een luiden kreet van smart en half bewusteloos van pijn, op den marmeren vloer neer.

Rammelend vielen de boeien op het harde marmer.

Raffles had een der grepen van het Jiu-Jitsu op hem toegepast, welke kunst hij tot in de minste bijzonderheden machtig was.

Het volgende oogenblik draaide hij zich op zijn hiel om, juist bijtijds om met de beide gesloten vuisten de agenten, die achter hem hadden gestaan, zulk een vreeselijken slag tegen de kin toe te brengen, dat zij als kegels omvielen en bewegingloos bleven liggen.

De vierde agent wilde zijn revolver trekken, maar daartoe was het reeds veel te laat!

Een vuistslag op een zijner oogen, die hem alle sterren van het firmament liet zien, deed hem om en om rollen.

Dit alles had zich binnen enkele seconden afgespeeld.

Maar bijna tegelijkertijd werden alle zes de deuren als op een afgesproken sein opengeworpen.

Raffles hoorde boven de kreten der agenten uit de stem van Dorrit Evans, die schreeuwde:

— Vangt hem, mannen! Honderd pond voor wie hem weet te vatten!

Maar Raffles was reeds dwars door de vestibule op de monumentale trap toe gestormd, die recht tegenover hem naar de eerste verdieping voerde, en waarvan hij reeds aanstonds zijn eenig heil had verwacht.

Bij drie treden tegelijk vloog hij de trap op.

Er knalde een schot en Raffles voelde den wind van het projectiel en hoorde het geluid van den kogel, die tegen den gewitten muur boven aan de trap te pletter sloeg.

De trap splitste zich op deze plek in tweeën.

Raffles ijldde verder met de vlugheid van een gems, zonder zich een oogenblik in den weg te vergissen, want tot zijn groot geluk kende hij de inrichting van het gebouw door en door.

Boven aan de trap stond een agent, die blijkbaar door het rumoer opmerkzaam was geworden, ofschoon hij geen deel scheen uit te maken van den troep, die op Raffles moest jagen.

Naar allen schijn had Dorrit Evans er stellig op gerekend, dat zij Monsieur Dubois gemakkelijk zou kunnen overweldigen, zoodra hij was binnentreden.

Raffles liet den man geen tijd om zich te bedenken.

Hij lichtte hem een beentje, zoodat de man hals over kop de trappen af tuimelde en snelde verder.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, opende hij de eerste deur links van de breede gang, welke hij nu bereikte.

Hij bevond zich nu in het particuliere kantoor van niemand minder dan den heer Baxter in hoogst eigen persoon.

De hoofd-inspecteur, dien Dorrit blijkbaar onkundig had gelaten van haar vermoedens en voornemens, troonde in alle statigheid voor zijn groote schrijftafel.

In een hoek zat Marholm, de oude secretaris, bezig met het overschrijven van een aantal stukken.

Baxter hief verbaasd het hoofd op, bij het plotseling en ongevraagde binnentreden van den bezoeker.

Maar zijn verontwaardiging ging spoedig over in een grenzenlooze verbazing, toen hij zag, dat de binnentredende zijn sleutel in het slot van de deur omdraaide en dien kalm in zijn zak liet glijden.

— W-w-wat moet dat beteekenen, mijnheer? stotterde Baxter, nadat hij met groote moeite weer het gebruik over zijn spraak had herkreten.

— O, een kleinigheid, antwoordde Raffles bedaard. Let er maar niet op, mijnheer Baxter. Het heeft werkelijk niets te beteekenen.

En met deze woorden duwde Raffles den grooten man, die zich in zijn volle lengte had verheven, met een stoot in zijn borst weder in zijn lederen leunstoel terug en snelde naar het raam.

Hij duwde het open en keek naar buiten.

Het was druk op straat, maar toch zag Raffles duidelijk, dat er zich tusschen de voorbijgangers, links en rechts van den uitgang van het politiebureau een groot aantal politieagenten bevond...

Hij begreep evenwel, dat nu de terugtocht voor hem was afgesneden en dat hij snel moest handelen.

Hij was reeds zoo menigmaal in het bureau van den hoofd-inspecteur geweest en had daarbij zijn oogen zoo goed den kost gegeven, dat hij zeer goed het bestaan

kende van de afvoerpijp, die van de dakgoot tot even boven het trottoir reikte.

Hij bedacht zich geen oogenblik, ging op het kozijn staan, greep de afvoerpijp, en liet zich snel als een konijn naar beneden zakken, juist toen Baxter min of meer van zijn drift en woede was opgestaan en luidkeels om hulp roepend naar het raam holde.

Dit alles was zoo vlug gebeurd, dat slechts weinige voorbijgangers de ontvluchting hadden gezien.

Maar — hij was gezien, en aanstonds zag Raffles, nadat hij veilig het trottoir bereikt had, zich omringd door een dreigende menigte.

Zijn handen verdwenen in zijn zakken en kwamen er weder uit, ieder voorzien van een revolver.

Het gezicht van de dreigende wapens en van het bleeke sombere gelaat van den man, die ze in de handen hield, was voor de voorbijgangers meer dan voldoende aanleiding verschrinkt uit elkaar te stuiven.

Dadelijk maakte Raffles gebruik van de gelegenheid die hem geboden werd.

Naar links of rechts uitwijken zou tot niets dienen — hij zou aanstonds de agenten in de armen loopen, die zeker veertig of vijftig in aantal waren.

Er was maar een uitweg voor hem over...

Vlug als een haas snelde Raffles dwars de straat over, waarbij hij met weergalooze behendigheid de tientallen auto's ontweekte, die voorbij snelden, en vloog de koetspoort binnen van een zeer groot huis aan de overzijde van het hoofdbureau van politie.

Nu was het zeer druk op straat en door de vele voertuigen was het den agenten niet aanstonds mogelijk Raffles te volgen.

Deze maakte aanstonds van die omstandigheid gebruik.

Hij ijlde een breede, overwelfde gang door, tot hij een ruime binnenplaats bereikte.

Hier en daar bevonden zich lange ijzeren trappen, die slechts in geval van nood gebruikt werden, maar ook wel door de bewoners van de omliggende huizen, die zich een kleinen omweg wilden besparen.

Met verbazende snelheid en zonder ook maar in het minst vermoeid te zijn, beklom Raffles een van deze trappen.

Op deze wijze bereikte hij de achterzijde van het platte dak.

Hij bukte zich zooveel mogelijk, teneinde van de binnenplaats af niet te worden gezien en wierp van tijd

tot tijd een blik door de platte zolderramen, die zich op geregelde afstanden in het dak bevonden.

Bij een dezer ramen hiield hij stil.

Het verlichtte een eenvoudig dienstboedekamertje.

Raffles tilde het luik op, en liet zich vlug als een kat naar binnen glijden.

Dadelijk trad hij op de deur toe en luisterde.

Niets liet zich hooren.

Voorloopig schenen zijn vervolgers zijn spoor bijster te zijn.

Hij begreep echter, dat zij het spoedig weer zouden terugvinden, als zij de bureu ondervoegen, die op de bovenste verdieping rondom de binnenplaats woonden en die hem zeker tot het laatste oogenblik hadden kunnen zien.

Toch zou hij wel tien minuten voor zich hebben en dat was voor een man als Raffles voldoende om zijn maatregelen te nemen.

Hij haalde een kleine doos uit zijn zak, die de noodige schmink bevatte, benevens een kleinen spiegel.

Vervolgens haalde hij uit een tweeden zak een grijze pruik en een paar kleine peper- en zoutkleurige bakkebaarden.

Nadat hij zijn beide revolvers op een kleine tafel had gelegd, trok hij spoedig zijn overkleederen uit, keerde ze om en trok ze opnieuw weder aan.

In plaats van zwart was zijn pak nu grijs geruit.

Hij ging voor het spiegeltje zitten, zette zich de pruik op, na de andere te hebben afgedaan en begon zijn gezicht vlug te veranderen.

Binnen enkele minuten had hij het uiterlijk gekregen van een bejaarden, rustigen rentenier.

Zijn toilet werd voltooid door een slappen grijzen hoed.

Raffles bekeek zich in den spiegel, die boven de waschtabel in den hoek van het vertrek hing.

Hij was tevreden over zijn gedaanteverwisseling.

Spoedig liet hij al de voorwerpen weder in zijn zak glijden en luisterde aan de deur.

Nog steeds liet zich daar niets hooren.

Maar nu ving zijn geoeffend gehoor een ander geluid op, dat van het dak scheen te komen!

Blijkbaar hadden de achtervolgers zijn spoor teruggevonden.

Binnen weinige minuten konden zij hier zijn.

Raffles draaide behoedzaam de kruk van de deur om.

Tot zijn geluk was zij niet gesloten.

Hij wierp nog een blik achter zich, ten einde zich te

overtuigen dat niets zijn korte aanwezigheid zou kunnen verraden, deed de deur weder dicht en sloop zachtjes over den zolder.

Toen liep hij zeer vlug de zoldertrap af en bereikte de bovenste verdieping.

Ook hier was alles zeer stil.

In een hoek van het portaal stond een parapluistandaard.

Raffles kreeg een stevigen wandelstok in het oog en eigende zich het voorwerp toe.

— Het hemd is nader dan de rok, mompelde hij in zich zelf, terwijl hij weder een trap afgang.

Maar nu moest hij voorzichtig zijn.....

Er ging een deur open en er trad een jong meisje op de gang, dat Raffles met verwonderde oogen aankeek.

Maar deze was aanstonds in zijn rol.

Hij lichtte beleefd zijn hoed af en wandelde met afgemeten stappen door, zooals het een kleinen rentenier betaamt.

Het jonge meisje, dat waarschijnlijk dacht met een nieuwen buurman te doen te hebben, keek niet verder naar hem om.

Zoo bereikte Raffles ongehinderd de vestibule van het huis.

Hij trad kalm op de huisdeur toe, die openstond, zooals dit in de meeste Engelsche huurhuizen in deze buurt het geval pleegt te zijn, en stond het volgende oogenblik op straat.

Dadelijk werd zijn aandacht getrokken, doordat een groote menigte zich verzameld had, zoowel voor het gebouw van Scotland Yard als voor het daar tegenover gelegen huis, en die met moeite door de politie op een afstand werd gehouden.

Hoofdschuddend en zwaar op zijn stok leunend, liep Raffles door, als iemand die zich met dergelijke dingen niet verlangt op te houden.

Zonder zijn tred ook maar een oogenblik te verhaasten, wandelde hij kalm verder.

Wie zou ook in deze rheumatischen ouden heer, met zijn eerwaardige bakkebaarden, den watervluggen Franschman hebben herkend, die nog geen kwartier geleden met ongelooflijke vlugheid over de straat stormde!

Hier nam hij een auto en liet zich tot dicht bij de villa rijden!

Nog geen vol uur nadat hij zijn huis voor den tweeden keer had verlaten, trad Raffles er weder binnen.

Charly was niet weinig verbaasd toen er een hem geheel onbekende heer ongevraagd en onàngediend de bibliotheekzaal binnentrad.

En toen Raffles met een langzaam gebaar de grijze pruik van zijn hoofd lichtte, meende de jonge man zijn oogen niet te kunnen vertrouwen.

— Ben jij het, Edward? riep hij uit. Goede hemel, wat is er gebeurd. Je gaat weg als een kwieke Franschman en je keert weer terug als een kindsche grijsaard. Is er iets niet goed gegaan?

— Niet geheel en al! antwoordde Raffles ironisch. De waarheid is, dat ik een weinig achterna ben gezeten.

Charly sprong op.

— Heb ik het je niet gezegd! riep hij uit. Mijn voorvoelens bedriegen mij niet spoedig.

— Maar je ongerustheid was toch ongegrond, Charly. hernam Raffles kalm. Want je ziet, dat ik ongedeerd weer terug ben gekomen.

— Maar wat is er dan toch voorgevallen? vervolgde Charly, terwijl hij zijn meester met groote oogen aanzag. Waartoe die verkleeding?

— Wel, beste jongen, je had gelijk, toen je zoo nadrukkelijk vroeg of Dorrit Evans inderdaad geen wantrouwen zou koesteren. Want dat schijnt zij werkelijk te hebben gedaan.

En nu vertelde Raffles in korte woorden wat hem overkomen was.

Charly had hoofdschuddend toegeluisterd.

Hij greep nu de hand van zijn meester en drukte die krachtig.

— Het is meer geluk dan wijsheid, dat je het ontkomen bent, riep hij uit.

— Dat geloof ik haast niet, Charly, hernam Raffles bedaard. Ik meen dat het meer een gevolg is van snel opmerken en combineeren. Als ik bijvoorbeeld niet heel zeker geweten had, waar ik de kamer van onzen vriend Baxter moest vinden, en als ik niet geweten had, dat zich vlak bij het raam een afvoerpijp van de dakgoot bevond, dan zou ik mij nu waarschijnlijk voor de derde

maal binnen vier en twintig uur in de gevangenis bevinden, — maar ditmaal met heel wat minder kans om er opnieuw uit te ontsnappen. Daarbij komt, dat ik een weinig kan boksen en de Japansche worstelkunst onder de knie heb — de rest was kinderwerk.

— Ja, ja, zoo gaat het altijd, mompelde Charly in zich zelf. Hij zal nooit toegeven, dat hij zijn redding slechts aan een gelukkig toeval te danken heeft. Nu, eigenlijk heeft hij gelijk.

Toen vervolgde hij luid:

— De zaak van de Cattlestreet is hiermede dus afgedaan?

— Hoe zoo? vroeg Raffles verbaasd.

— Wel, dat is dunkt mij nog al duidelijk. Dorrit Evans weet nu immers, dat je Monsieur Dubois niet bent.

— Sterker nog, merkte Raffles kalm op. Zij zal zelfs wel weten, dat monsieur Dubois John Raffles is.

— Welnu dan? Dan kun je immers onmogelijk in je hoedanigheid als Fransch collega aan de jacht op Shydrift deelnemen?

— Natuurlijk niet — die kans is verkeken. Maar wat zou dat — nu wij toch weten, wat wij weten willen?

— Je blijft dus in ernst bij je plan om die jonge driftkop bij te staan?

— Ja! En dat niet alleen om haar te helpen, maar ook om te trachten een duivel in menschengedaante, den Koning der Misdadigers in handen te krijgen.

Charly schudde het hoofd.

— Maar nu wordt de zaak veel moeilijker, zeide hij.

— Dat valt nog te bezien, zeide Raffles kalm. Want ik ben nu niet meer afhankelijk van wat Dorrit Evans denkt te ondernemen, en wij kunnen onze plannen zelf opmaken naar ons goeddunken.

— Maar zou zij zelve nu die jacht niet laten varen?

— Waarom zou zij? Nu zij mij voor de derde maal uit haar handen ziet glippen, zal zij er des te eerder op staan zich op een andere wijze schadeloos te stellen.

HOOFDSTUK VIII.

Het moordhol in de Cattlestreet.

Twee dagen later zat professor Shydrift, wegens zijn ontdekkingen op het gebied der wetenschap in minstens twee werelddeelen bekend, in zijn groote werkkamer van zijn huis in de Victoriastreet.

Zijn mager, geel gelaat, waarin de katachtige oogen boosaardig fonkelden, had op dit oogenblik een waarlijk duivelsche uitdrukking.

Nu en dan wierp hij een blik op een klein stukje papier, dat hij in de vingers gekneld hield.

Het was het briefje, dat twee dagen tevoren door den Bulldog uit het raam van zijn cel was geworpen en da door een straatjongen was opgeraapt en aanstonds naar den chef van de bende der Raven was gebracht, die het op zijn beurt had verzonden naar een adres, waarheen hij alle mededeelingen voor den meester placht te zenden, zonder te weten, wie deze was.

Shydrift streek zich met de magere, maar gespierde linkerhand over den ijlen, zwarten baard, die hem tot ver op de borst hing.

— Zoo, zoo, zoo, mompelde hij. Er moet dus verraad gepleegd zijn. Nu, laat degeen die het deed zich in acht nemen.

Hij stond op en begon met langzame passen het groote vertrek op en neer te loopen.

— Die kleine Dorrit Evans heeft het er dus op toegelegd zich van mij meester te maken. Ha, ha, juffer-tje, wij zullen je voor die onbeschaamdheid laten boeten. Je bent jong — je bent mooi — jij zult een aardig hapje zijn voor den ouden Shydrift, ha, ha!

Hij stiet een satanisch lachje uit, liep weder eenige malen heen en weer en stond nu voor een grooten spiegel stil, die tot op den grond reikte.

— Je bent niet mooi, Shydrift, grijnslachte hij zijn eigen beeld toe. Neen, je bent verre van mooi. Maar toch zal Dorrit Evans de jouwe zijn. Zoo niet goedschiks, dan kwaadschiks.

Weer begon hij zijn rondwandeling door het vertrek.

— Ik zou haar kunnen dooden! gromde hij toen. En misschien komt het daar nog wel toe! Maar eerst.....

Hij voltooide zijn zin niet, maar weer vertoonde zich hetzelfde duivelsche grijnslachje om zijn dunne lippen.

Nu nam hij weer voor de tafel plaats en scheen in gedachten te verzinken.

— Laat eens zien! bromde hij. Ik zou hedenavond hebben kunnen overslaan, maar dan zou ik ook het rendez-vous met mijn bevallige minnares gemist hebben! Ha, ha, en dat zou ze mij zeker niet vergeven! Neen mijn duifje, wees gerust — ik kom!

Hij trommelde met zijn knokige vingers op het tafelblad en vervolgde binnensmonds:

— Ik moet bovendien eenige gewichtige bevelen aan de chefs geven! Zij zal natuurlijk met een tamelijk groote macht komen, maar daartegenover kan ik, als ik wil, een honderdtal mannen stellen, die voor geen klein gerucht vervaard zijn en die zich gelukkig achten een paar dozijn agenten naar de andere wereld te zenden! Zij zullen ervaren wat het zeggen wil professor Shydrift te tarten!

Hij stond op en belde.

Even later trad een afzichtelijk oud wijf het vertrek binnen.

Zij moest minstens zeventig jaar oud zijn en haar vuil wit haar hing ongekamd langs haar hoofd.

Zij had nog maar zeer weinig tanden, welke als die van een bever vooruit stonden.

Haar gekromde neus bereikte bijna de punt van haar opwaarts gebogen kin, hetgeen haar het uiterlijk verleende van een oude tooverkol.

Haar rood omrande, kleine grijze oogen knipperden steeds als zij in het felle licht kwam.

— Hebt gij gebeld, meester? vroeg zij onderdanig.

— Ja, Katherine! antwoordde Shydrift. Gij moet vannacht bij de hand blijven, wij krijgen waarschijnlijk een lieve logeergast.

— Hier, meester? vroeg de oude tooverheks.

— Zij zal waarschijnlijk hier gebracht worden, maar goed geblinddoekt!

— Jong of oud, meester?

— Jong, Katherine! Heel jong — en heel mooi!

Er verscheen een schittering van naijver in de half uitgebluschte oogen van de tooverheks, maar zij zeide niets en knikte slechts bevestigend.

Shydrift wreef zijn beenige handen.

Het vooruitzicht aan zijn lage driften te kunnen vol-
doen en zich tegelijkertijd te kunnen wreken op zijn
doodsvijanden — de politie — had hem in een uit-
stekende stemming gebracht.

Zijn gelaat had op dit oogenblik een zóó dierlijke
uitdrukking, dat zelfs het oude wijf er van huiverde,
dat hem reeds vele jaren kende en in bijna al zijn
geheimen was ingewijd — geen hand zou den Koning
der Misdadigers beter en trouwer hebben kunnen
dienen!

— Wij zullen een zestig mannetjes gereed houden
— bromde hij in zich zelf. Dat zal ruim voldoende
zijn, om het te kunnen opnemen tegen de politie! Wij
zullen eens zien, wie de sterkste is, Miss Evans!

Daarop wendde hij zich tot de tooverkol en beval
ruw:

— Je kunt nu wel gaan, Katherine! Zorg dat hier
vannacht van twaalf uur af alles gereed is!

Het wijf mompelde iets en vertrok.

Maar dadelijk opende Shydrift de deur weder en
riep haar terug.

— Ik ga aanstonds de deur uit en keer niet terug
voor vannacht, zeide hij. Als je er lust in hebt, kun
je je zoon gaan bezoeken! Zeg hem dan tevens maar
dat ik vannacht op zijn sterke armen vertrouw.

Het wijf grinnikte.

— Hij zal niet mankeeren, meester! zeide hij. Ik
dank u — ik heb mijn jongen in langen tijd niet ge-
zien!

— Maar zorg, dat je tijdig terug bent!

— Ik zal er om denken, Meester!

Opnieuw verliet de tooverkol het vertrek.

In de gang bleef zij als besluiteloos even staan.

Toen slofte zij langzaam weg.

Shydrift greep zijn hoed en handschoenen, die op
een stoel gereed lagen, wierp nog een blik om zich heen
en verliet zijn werkkamer.

Hij liep de trap af, die naar de vestibule leidde en
had bijna de voordeur bereikt, toen hij voetstappen
achter zich hoorde.

Hij wendde zich om.

Katherine stond achter hem, haar smerigen boezelaar
in haar magere vingers frommelend.

— Wat is er? vroeg Shydrift, terwijl hij zijn hand-
schoen dichtknoopte.

— Ik wilde u om wat huisgeld vragen, meester!
mompelde het wijf.

— Al weder? vroeg Shydrift schouderophalend. Gij
weet er weg mee!

Hij stak zijn hand in den zak en haalde er zijn por-
temonnaie uit.

Hij nam er wat geld uit, dat hij zorgvuldig natelde.

Maar op hetzelfde oogenblik slaakte hij een kreet
van woede en verbazing!

Zijn oogen puilden uit hun kassen...

Om zijn polsen klemden twee sterke boeien, onderling
verbonden door een kleinen ketting.

Als wezenloos staarde Shydrift het oude wijf voor
zich aan.

En hij zag, dat de tooverkol grooter werd, steeds
grooter — totdat zij recht op voor hem stond — zes
voet lang van top tot teen.

Daarop zag de ellendeling, dat het wijf een hand
naar het hoofd bracht, en de pruik oplichtte, die het
zwarte, lichtgrijzende haar verborg.

Met een enkelen ruk wierp het mensch ten slotte haar
voddige kleederen van het lijf...

— John Raffles! siste Shydrift met een uitdrukking
van machteloos haat in zijn stem, die onmogelijk is
weer te geven.

— Hij zelf, professor, zeide Raffles hoffelijk.

Shydrift trachtte de hand snel naar zijn zak te
brengen.

— Doe geen moeite, kwam Raffles met een afwerend
gebaar. Ten eerste kunt gij met uw geboeide handen
toch niet bij uw zak reiken, en ten tweede heb ik de
patronen uit uw revolver genomen, toen ik zoogenaamd
uw kamer opredde.

Shydrift trachtte te spreken maar het was hem onmo-
gelijk...

De woede verstikte zijn stem.

Zijn oogen fonkelden als die van een wolf, en het
schuim kwam hem op de lippen.

Raffles nam geen notitie van de verandering die er
met zijn doodsvijand had plaats gegrepen, maar begaf
zich regelrecht naar de telefoon en liet zich verbinden
met Scotland Yard.

— Spreek ik met Miss Dorrit Evans? Dank u! — Wie
ik ben? — Dat doet er niet toe, Miss! — Ik ben op dit
oogenblik een vriend van u, laat u dat voldoende zijn!
— Ik heb u een zeer belangrijke mededeeling te doen,

Miss! — Begeef u aanstonds naar het huis in de Victoriastreet numero 37. — Dat is het huis van professor Shydrift. — Gij zoekt immers naar den koning der misdadigers? — Welnu, gij hebt niets anders te doen, dan u naar dit huis te begeven, vergezeld van een drietal agenten. Gij zult in een der kamers een man op een stoel gebonden vinden, wiens identiteit ik u nu nog niet wil verraden, daar gij wel even veel van verrassingen zult houden als ik. Ik kan u slechts zeggen, dat uw verbazing zeer groot zal zijn. Die man is degen die gij zoekt. Als gij hem veilig hebt opgeborgen, krijgt gij misschien mijn naam te weten. — Dan zult gij wellicht iets beter over mij denken, dan gij tot dusverre deed.

Raffles wachtte even, en scheen te luisteren.

Toen vervolgde hij:

— Ik bezweer u bij alles wat mij heilig is, dat ik de waarheid spreek! Ik sta nu tegenover den ellendeling, met de revolver in de vuist. Aarzel geen oogenblik, maar doe wat ik u heb gezegd. Gij zult er u aanstonds van kunnen overtuigen, dat ik de waarheid sprak.

Hij luisterde nog even en hing toen het toestel met een tevreden uitdrukking op zijn gelaat weder aan den haak.

Toen trad hij zonder een woord te spreken op Shydrift toe, greep hem met zijn ijzeren vuist beet en trok hem naar een stoel, waarop hij hem met de grootste zorg bevestigde, zoodat het onmogelijk scheen, dat de ellendeling zich kon bewegen.

Daarop ging hij vlak voor hem staan en zeide op spottenden toon:

— Gij zult wel willen toegeven, waarde professor, dat er aan uw misdadigersloopbaan thans een einde is gekomen. Ik weet wie gij zijt, terwijl gij nog altijd niet weet, onder welk masker John Raffles zich verbergt. En wees er zeker van, dat de politie de meest overtuigende bewijzen van uw schuld zal krijgen — daarvoor zal ik zorg dragen.

Een heesch geluid was het eenige antwoord.

— Ik wil u ook wel zeggen, wat ik thans van plan ben, vervolgde Raffles bedaard. Ik zal u taak overnemen en als de meester mij naar de Cattlestreet begeven. Daar zal ik met twee mijner helpers, even goed vermomd als ik, de bandieten, die onder uw bevelen staan, helpen vangen — en daar hoop ik een goed werk mede te verrichten. Ik zou willen zeggen — tot ziens, professor, maar ik vrees, dat er niet veel kans bestaat, dat ik u nog ooit zal terugzien.

Met deze woorden maakte Raffles een lichte buiging

voor den man die zijn doods vijand was geweest, en verliet het vertrek.

Hij ging snel naar de keuken, opende een kast en haalde er manskleederen uit, die hij vlug aantrok.

Daarop verliet hij het huis, riep een auto aan en liet zich tot dicht bij de villa in Regentstreet rijden.

Charly en Henderson wachtten hem reeds.

— Alles goed gegaan? riep de jonge man, zoodra zijn meester was binnentreden.

— Uitstekend, antwoordde Raffles. De schurk zit goed gebonden op een stoel in zijn werkkamer en over tien minuten zal de politie hem als een rijpe vrucht kunnen plukken. Zit het oude wijf nog altijd in het tuinhuis gevangen?

— Ja, Mylord! antwoordde Henderson. Gebonden en geblinddoekt, zooals gij bevolen hadt.

— Goed zoo! Welk een geluk, dat het toeval ons zoo gunstig is geweest en ons die oude helleveeg in handen heeft gespeeld!

— Dat mag je wel zeggen! riep Charly opgewekt uit. Wij hebben haar om zoo te zeggen onder de oogen van Shydrift geschaakt! Het is een geluk, dat wij juist met de auto voorbij zijn huis reden en het oude karkas in het oog kregen!

— Maar daarmee zijn we er nog niet, vrienden! hernam Raffles op ernstigen toon. Het moeilijkste werk moet nog gedaan worden! Wij moeten ons in het hol van den leeuw begeven! En het lastige zal zijn, de bandieten onschadelijk te maken, zonder zelf in handen van de politie te geraken! Heb je alle voorbereidselen getroffen, die ik je had opgegeven, Charly?

— Alles is in orde!

— Uitstekend — dan hebben wij niets anders te doen dan rustig den nacht af te wachten.

Nadat een paar uren verstreken waren, begaven de drie mannen zich, goed vermomd, op weg, ten einde het gevaarlijk avontuur te gaan ondernemen. Henderson en Charly waren als matrozen vermomd. Raffles had zijn gelaat dermate weten te veranderen, dat het sprekend op dat van den Koning der Misdadigers geleek.

De twee gewaande matrozen vatten dicht bij de smalle kade achter het wijnhuis post en Raffles trad onbevreesd de gelagkamer binnen, zorg dragend dat zijn gezicht door den breeden rand van zijn hoed en door den kraag van zijn mantel verborgen was.

Slechts de lange, dunne baard was zichtbaar.

De waard zag tenauwernood op toen Raffles binnen-

trad en scheen in de meening te zijn, dat de Meester was binnengekomen.

Maar toen Raffles voorbij was gegaan, keek de schurk hem met een loerenden blik in zijn groene oogen en met een valschen glimlach na.....

De Groote Onbekende deed zijn masker voor en ging moedig de trap op, die naar het insteekkamertje leidde.

Hij wist, dat over enkele minuten de agenten ter plaatse zouden zijn.

Tot zijn verwondering behoefde hij zelfs de deur niet te openen.....

Men scheen zijn voetstappen te hebben herkend, althans een der bandieten opende de deur en liet hem met een diepe buiging binnen.

Raffles bevond zich te midden van een veertigtal bandieten.....

Het kamertje was er geheel mede gevuld en het was bijna onmogelijk zich te verroeren.

Alle schurken bleven roerloos staan.....

Een onaangenaam gevoel maakte zich van Raffles meester.....

Die stilte en die onbeweeglijkheid bevielen hem geenszins.....

Hij deed een paar stappen naar voren.....

En plotseling voelde hij zich door een dozijn bandieten besprongen!

Voor hij zelfs een beweging had kunnen maken, waren zijn armen op zijn rug gebonden en was hij naar het midden van het vertrek gesleurd en daar op den grond geworpen.

Toen baande een man zich een weg door de schurken, die om Raffles heengeschaard waren.

Voor den gevangene stond hij stil.

Het was professor Shydrift!

Ook hij was gemaskerd.

Met een satanisch lachje boog hij zich over zijn slachtoffer heen.

— Ja, ja — dat komt er van, als men wat al te haastig is, mijn waarde heer! grinnikte hij. Gij zoudt er beter aan hebben gedaan, als gij de touwen, waarmede gij mij gebonden hadt, eens wat steviger hadt dicht gehaald en vooral, als gij u van te voren eens overtuigd had, dat ik aan den ondersten zoom van mijn linkermouw niet een klein maar zeer sterk vijltje verborgen had! Gij ziet — er is altijd baas boven baas!

Hij richtte zich overeind en vervolgde:

— En nu zijt ge zeker zeer nieuwsgierig naar het einde? Dat is spoedig verteld! Ik heb den eersten den

besten cliënt, een dommen boer, die mij kwam consulteren, snel in mijn plaats vastgebonden! En het was hoog tijd, want reeds stonden de agenten, aangevoerd door die bekoorlijke miss Evans, op de stoep, bezig met het forceeren van de deur! Gij begrijpt wel wat er volgde! zeide Shydrift met een duivelsch lachje. Ik heb de schoone gelegenheid niet voorbij laten gaan, mij op de vervloekte politie te wreken — ik heb mij in hinderlaag gelegd, met mijn revolver, ditmaal deugdelijk van patronen voorzien — en ik heb de drie agenten, toen zij mijn gevangene wilden arresteeren, één voor één een kogel door het hoofd gejaagd — hoe vindt gij dat wel, ha, ha? Maar die lieve miss Evans was natuurlijk veilig voor mij — gij begrijpt wel waarom? Ja — ik zie het aan uw blik, dat gij mij begrijpt. Ik heb haar overweldigd — en nog dezen nacht zal zij de mijne zijn — goedschiks of kwaadschiks.....? Ja, als blikken konden dooden, dan leefde ik nu reeds niet meer — maar dat doen zij gelukkig niet! En wat u betreft — ik zou u kunnen dooden — maar ik heb wat anders met u voor, dat voor u misschien veel erger dan de dood is! Gij hebt mij aan de politie willen overleveren — welnu, ik zal het u doen!

Op dat oogenblik stormde de kroeghouder het vertrek binnen.

— De politie! schreeuwde hij.

Dadelijk trokken de bandieten hun revolvers en verspreidden zich.

In een oogwenk was het kleine kamertje ontruimd.

Blijkbaar gingen de schurken zich in hinderlaag liggen.

Ook Shydrift was verdwenen.

Raffles bleef alleen.

Zijn oogen dwaalden in het rond.

Zij bleven gehecht op een groot stuk papier, tegen een der wanden van het kleine vertrek bevestigd.

Zonder moeite kon hij lezen wat er geschreven stond:

— De man, dien gij hier gebonden op den grond vindt liggen is John Raffles. Men zal u nadere bijzonderheden mededeelen.

Er klonken plotseling revolverschoten.

Blijkbaar waren de bandieten in gevecht met de politie.

Het was maar al te duidelijk, dat deze het onderspit zou delven, daar de boeven veel talrijker en bovendien gewaarschuwd waren.

Ieder oogenblik kon Raffles echter ontdekt worden.

want de schurken schenen zich terug te trekken, te oordeelen naar het steeds zwakker wordend vuur. Eensklaps werd het raam opengeworpen.

Twee mannen klommen naar binnen! Het waren Henderson en Chaly.

Snel bevrijdden zij Raffles van zijn boeien.

— Kom vlug mee, Edward, riep Charly. De agenten omsingelen het dievenhol! Wij hebben geen oogenblik te verliezen!

— Zijn er reeds gedood? vroeg Raffles.

— Minstens vier!

— En van de bandieten?

— Een tiental!

— Hoe is dat mogelijk?

— Henderson en ik werden ontdekt en wij hebben ons verdedigd!

— Goed zoo! Daarom verzwakt het vuren zeker! De schurken retireeren. Maar nu moeten wij dadelijk naar de woning van Shydrift. Miss Evans verkeert in het vreeselijkste gevaar, dat een rein jong meisje kan bedreigen. Wij moeten haar tot iederen prijs redden! Vooruit!

De drie mannen klommen snel weder door het raam. Het was hoog tijd!

Reeds naderde een afdeeling politieagenten, blijkbaar ter versterking ontboden.

Raffles en zijn vrienden snelden voort zoo snel hun beenen hen wilden dragen.

Zij sprongen in de eerste de beste auto en lieten zich naar de Victoriastreet brengen.

Raffles had gedurende den rit geen woord gesproken.

Zijn gelaat vertoonde een meedoogenlooze uitdrukking.

De drie mannen ijlden naar het huis van den Koning der Misdadigers, en binnen enkele seconden had Raffles de deur met behulp van een looper geopend.

Zij vlogen de trap op.

Luide kreten van een ten doode ontstelde vrouw bereikten hun oor.

Zij stormden voorwaarts, op het geluid af.

Spoedig stonden zij voor een deur, van waar achter het gejammer scheen te komen.

Henderson lichtte zijn been op.

Het volgend oogenblik vloog de deur aan splinters, verbrijzeld door een geweldigen trap van den reus.

De drie mannen snelden het vertrek binnen.

Dorrit Evans was op een sofa uitgestrekt, waarop zij met dikke touwen was vastgebonden.

Haar bovenkleederen waren haar met woeste hand van het lichaam gereten.

Heur prachtig haar was in de worsteling los geraakt en hing langs haar ontbloote schouders op den grond neder.

Haar gelaat was doodsbleek, en door een namelooze ontzetting vertrokken.

Voor haar stond Shydrift.

Zijn gelaat had een waarlijk afzichtelijke uitdrukking.

Zijn oogen waren met bloed beloopt en zijn grijzende haren hingen ordeloos om zijn hoofd.

Hij had zich omgewend bij het luid geraas van de ingetrapte deur, en stiet nu een rauw gebrul van woede uit.

Zijn hand ging naar zijn zak.

Een schot klonk.

Maar bliksemsnel had Raffles, op wien Shydrift had aangelegd, zich gebukt — de kogel drong juist boven zijn hoofd in den muur.

De Grootte Onbekende was ongewapend.

Maar zijn oog viel op een groot vouwbeen in den vorm van een Indischen dolk, die op het blad van de schrijftafel lag.

Hij greep het, en sprong als een tijger op Shydrift toe.

Weer klonk een schot... de kogel trof Raffles in den rechterbovenarm...

Maar het was het laatste schot — dat de Koning der Misdadigers zou lossen...!

Snel als de bliksem nam Raffles den dolk in de linkerhand — drong op Shydrift in — en geen seconde later plofte het spitse wapen in de borst van den ellendeling...

Met een rochelenden kreet stortte de schurk achterover.

Een breede stroom bloed vloeide over het tapijt..... Raffles wierp den dolk van zich af...

— Maak de touwen los, James... beval hij op korten toon.

En terwijl Raffles en Charly zich eenigszins verwijderden, maakte Henderson handig de touwen los, die het ongelukkige meisje bonden.

Zij stond op en vloog op Raffles toe, voor wien zij zich voor hij het kon verhinderen op de knieën wierp.

— Wie gij ook moogt zijn — ik dank u — snikte zij. Gij hebt meer dan mijn leven gered!

Raffles hief het knielende meisje met een snel gebaar op.

— Laat dat! zeide hij koel. Gij zijt mij niets verschuldigd — ik wilde mij slechts op dien gewetenloozen schurk daarginds wreken — dat is alles.

Hij deed zijn grooten regenmantel af en hing dien de jonge detective om de schouders.

Daarop bood hij haar hoffelijk den arm.

— Maar — wilt gij mij niet zeggen, wie gij zijt, mijnheer? vroeg Dorrit, de oogen vol tranen en hevig geschokt door alles wat er was voorgevallen op dien avond.

— Neen! antwoordde Raffles kortaf. Mijn naam doet er niets toe.

Hij voerde haar de trap af.

Henderson en Charly volgden zwijgend.

— Fluit een auto, James, beval Raffles weder.

Henderson liet een scherp gefluit hooren.

Een huurauto kwam aanrijden.

Raffles opende het portier en hielp het meisje bij het instappen.

Toen zeide hij tot den chauffeur:

— Breng deze dame naar Scotland Yard!

De chauffeur tikte aan zijn pet.

Het witte gezichtje van de detective verscheen voor het beslagen portierraam.

Er lag een smeekende uitdrukking in haar mooie oogen.

Maar Raffles scheen er niets van te zien.

Hij boog diep en nam met een zwaai zijn hoed af.

De auto reed weg.

Raffles keek haar eenige oogenblikken na.

Een vreemde glimlach krulde zijn dunne lippen.

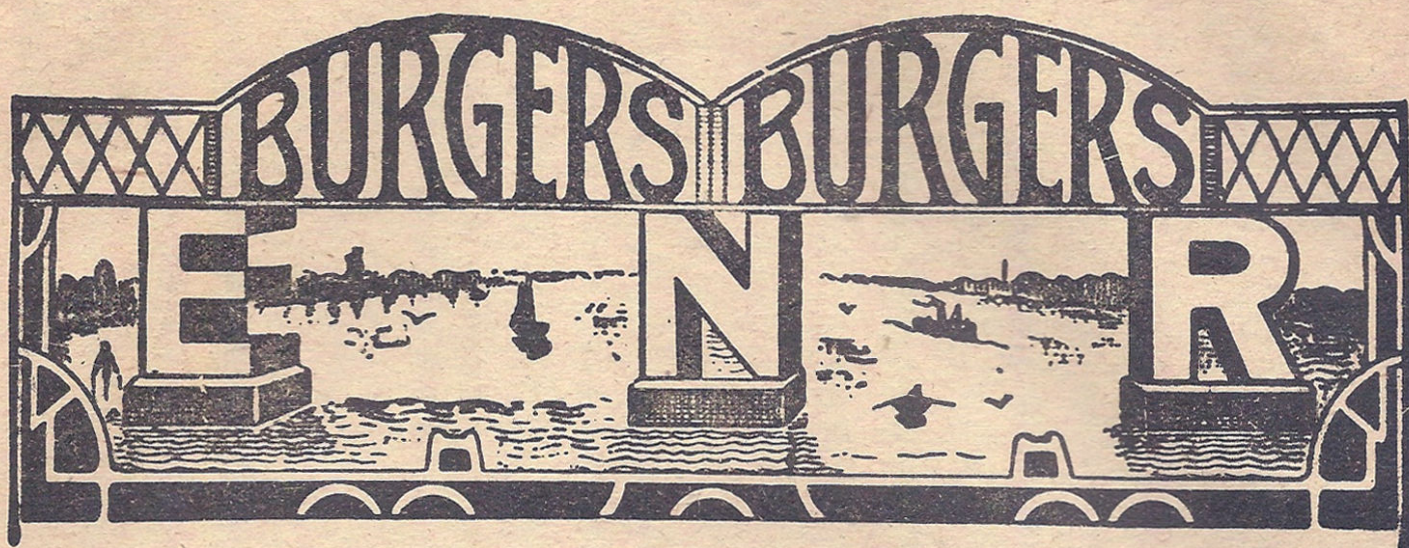
Toen nam hij Charly onder den arm en zeide, terwijl hij hem medetrok:

— Het was een heel belangwekkend avontuur, Charly!

De volgende aflevering (No. 204) bevat:

Het geheim van de Klok.

EENVOLD

is 't kenmerk van degelijkheid.
Wie hieraan twijfelt, verzuimt
geen oogenblik zich een rijwiel
aan te schaffen van de

E.N.R. FABRIEK

Eenmaal in gebruik, zult U
nooit een ander fabrikaat
wenschen.